

1969 JUNIJ ŠTEVILKA 6 LETO XVIII

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission
by post as a periodical.

D 11 196952

M I S L I

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

NOVA KNJIGA O

DR. JANEZU EVANG. KREKU

"SRCE V SREDINI"

Izšla je že lani v Argentini, pa smo jo šele nedavno dobili. Spisal jo je "krekolog" Vinko Brumen. Steje 450 strani in zelo prijetno pripoveduje o Krekovem življenju in delu.

V uvodu pravi pisatelj:

"Napisati sem hotel o Kreku predvsem to, zaradi česar je naš spomin in tudi to knjigo zaslužil: to je zlasti njegovo delo in pa vrline, zaradi katerih je mogel delo opraviti. Nočem zanikati, da je bil človek, nočem tajiti njegovih človeških napak in pogrškov.

"S posebno ljubeznijo sem skušal odkriti duševno podobo Krekovo in skrivnosti njegovih uspehov; temu sem posvetil zadnji del knjige. Kolikor bolj sem se navduševal za Kreka, toliko bolj sem se mu tudi osebno skušal približati . . . Krekov čas je bil gotovo eno odločilnih obdobij naše zgodovine in Krek je bil gotovo ena izmed osrednjih osebnosti tistega časa."

Knjiga stane vezana \$ 4, nevezana \$ 3.

NAROČAJTE PRI MISLIH!

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

REZINKA, povest iz Menišije — \$ 1.

ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trstenjak — \$ 1.

PREKLETA KRI — povest, spisal Karl Mauer — \$ 1.

MALO SVETO PISMO — vezano \$ 1-50.

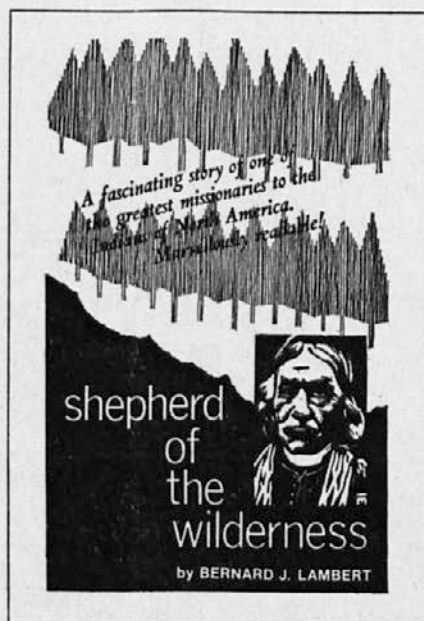
HERTA, povest baletke, spisal Janko Mlakar — \$ 1-25.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DESETI BRAT, povest, spisal Josip Jurčič — \$ 1.

KRALJICA DVEH SVETOV, pisal J. Kokalj, misionar v Afriki — \$ 2.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

NAVPIČNO IN VODORAVNO

REŠEVALCI KRIŽANK SE ŽIVO ZAVEDAJO, da izid reševanja ne bo posrečen, če ne upoštevajo v enaki meri vodoravnosti in navpičnosti križanke. Prav dobro tudi vedo, da pri reševanju vodoravnost pomaga navpičnosti, navpičnost pa vodoravnosti. Tako bistveno sta obe razsežnosti me dseboj prepleteni, da ne dosežeš ničesar, če ne rešuješ obeh enako in celo istočasno.

V naših dneh je ves svet z življenjem v njem ena sama podoba ogromne križanke. Njena vodoravna razsežnost ostaja na površju zemlje in nas postavlja pred neštivilne uganke. Novi in novi nemiri in prekucije, nova državna in meddržavna prerivanja, revolucije in vojne, neprecenljiva bogastva in ob njih neizrekljiva beda — vsega tega je naš ubogi svet vsak dan bolj poln. Taka je vodoravna razsežnost v križanki današnjega sveta.

Navpična razsežnost te križanke je prav enako vsak dan bolj vidna. Sega navzgor nad oblake, ne drži več pregovor, da si gradimo gradove v oblakih. Luno so si skoraj že osvojili Amerikanci, v dobrem mesecu jo mislijo pod nogami imeti. Njivni tekmeči v Sovjetiji se za Luno komaj še zmenijo, preblizu je že, kdo se še zanima za stvari, ki so pred nosom? Segajo po planetih, ki so zaenkrat še daleč in so nam še neznane vsaj nekatere njihove skrivnosti. Res je ob poseganju po planetih treba več potrpljenja, res je treba v račune vzeti več časa, končani učinek pa utegne skrbiti dosežke

Amerikancev v pravo malenkost in komaj pomembnost.

Videti je, da se danes mnogo ljudi vse preveč navdušuje za navpično razsežnost svetovne križanke. Poleti v veselje jim pomenijo višek sodobnega napredka znanosti in umske kulture, čudovit vzpon človekovega duha. Noben napor, noben dolarski bilijon se jim ne zdi preogromen, da je le dosežen nov korak v medzvezdne prostore, odprta nova linica za kukanje v navpično razsežnost križanke.

Ni mogoče oporekati, nekaj zelo velikega so vsa ta dogajanja. Smo pa v resni nevarnosti, da vodoravna razsežnost pri tem trpi, veliko trpi. Prehudo se zanemarja reševanje njenih nešteti in težkih zagonetk. Preveč enostranski razvoj umske kulture odrija in pušča nerazvito srčno kulturo, ki je za blagor človeštva tisočkrat bolj potrebna. Kaj imajo od osvajanja Lune in planetov milijoni bednih zemljanov, ki so izgubili streho nad glavo in tavajo v negotovosti begunstva, kaj pomaga milijonom stradajočih, nagih in bolnih in v zaporih ječečih, ki jih navdušeni reševalci navpične razsežnosti komaj ali le površno poznajo? In v svojem enostranskem navdušenju nanje pozabljajo.

Da! Ob toliki duhoviti bistrumnosti kultiviranih glav — tako malo človekoljubne občutljivosti nekultiviranih src!

BLAGOSLOVITEV VOGELNEGA KAMNA SLOVENIKA

Poročilo iz Rima

V PETEK 9. MAJA JE PAPEŽ Pavel VI. pri posebni avdienci za Slovence blagoslovil vogelni kamen "Slovenika". Za to priložnost je prišlo iz Slovenije vseh pet slovenskih škofov skupaj z več kot 300 romarji, med katerimi je bila tudi številna skupina letošnjih novomašnikov. Kot zastopnik ameriških in kanadskih Slovencev je bil navzoč prelat Alojzij Baznik, župnik pri sv. Vidu v Clevelandu. Prav tako so bili po svojih predstavnikih navzoči Slovenci s Tržaškega, Goriškega in iz Koroške. Slovenske duhovnike po svetu pa je zastopal Msgr. Ignacij Kunstelj.

Avdienca je bila v krasni, umetniško bogati klementinski dvorani (imenuje se po papežu Klementu VIII, ki jo je dokončno uredil). Pred avdienco je vse navzoče v imenu Slovenika pozdravil prorektor Msgr. Maksimilijan Jezernik. Razložil je pomembnost današnjega dogodka za zgodovino slovenske Cerkve. Prvič v zgodovini imamo Slovenci pet škofov in po ustanovitvi slovenske cerkvene pokrajine — metropolije je to prvič, da so vsi skupaj prišli k sv. očetu. Pomembno je to, da bo ravno ob tej priložnosti papež blagoslovil tudi vogelni kamen zavoda, v katerem bodo živeli duhovniki, ki se bodo v Rimu poglobljali v teološke študije, da bodo lahko bolj koristili rojakom doma in po svetu. Nato je pokazal listino z imeni vseh dosedanjih dobrotnikov Slovenika, ki so dejansko njega živi temeljni kamen. Ta listina bo položena v vogelni kamen.

Ko smo čakali na papežev prihod, je prišel v dvorano bivši zagrebški nadškof, sedaj prefekt kongregacije za verski nauk, kardinal Šeper. Naši škofje so ga povabili, naj ostane in bo pričal blagoslovitve vogelnega kamna.

Papež je imel zjutraj veliko važnih obiskov škofov iz Afrike in Madžarske, zato je prišel šele pol ure po napovedanem času.

Komaj so se odprla vrata in smo zagledali častitljivo v bel talar oblečeno postavo papeža, je po dvorani mogočno zadonela pesem "Spet kliče ans venčani maj". Ko je papež stopal proti svojemu prestolu, je prijazno podajal roko romarjem, ki so ga navdušeno pozdravljali. Marsikdo ne bo nikoli pozabili tega trenutka. Papežu sta mogočno petje in navdušenost romarjev privabila na lice prijazen nasmeh, čeprav se mu na obrazu vidi, da ga tarejo velike skrbi.

Ko je prišel na svoj sedež, ga je ljubljanski metropolit nadškof Pogačnik takole nagovoril:

"Ta zbor romarjev naj pred vami predstavlja vso družino slovenskih vernikov! Za obisk groba sv. Petra in počastitev njegovega spomina nas je nagnil trojni namen: najprej smo se vam prišli, sv. oče, zahvaliti za ustanovitev naše cerkvene pokrajine z metropolitnim sedežem v Ljubljani. S tem je bila spolnjena dolgotrajna želja naših pastirjev in vernikov. Upamo, da bo to v dobro našega božjega ljudstva kakor tudi vesoljne Cerkve.

"Drugi razlog našega romanja je zgodovinski. Zadeva začetke širjenja evangelija med slovanskimi narodi. To delo sta pred 1100 leti vršila sv. Ciril in Metod. Želimo, da bi duhovna dediščina, ki smo jo dobili od sv. bratov, vedno bolj cvetela ter katoličane in pravoslavne privedla do edinosti.

"Tretji razlog našega romanja je posebne vrste. Ponižno vas prosimo, da blagoslovite temeljni kamen Slovenskega zavoda v večnem mestu Rimu. V njem naj bi naši duhovniki dobili globljo teološko izobrazbo in se utrdili v ljubezni do Cerkve in Kristusovega namestnika."

Sv. oče je potem prosto, kakor mu je pač narekovalo srce, odgovoril na ta pozdrav:

"Ko vas z velikim veseljem sprejemam, mi je neugodno, da vam ne morem govoriti v vašem jeziku. (Papeževe misli je sprevedal ljubljanski nadškof.) Toda srce pove več ko besede. Vedite, zelo smo srečni ob današnjem sprejemu. Ta trenutek je za nas in za vas poln veselja, radosti, upanja in hvaležnosti Gospodu.

"Ginjani smo nad besedami vašega nadškofa in metropolita, ker pričajo o vaši veri, ljubezni do Cerkve in naše osebe. Nekaj pa na nas dela še poseben vtis. To je — VAŠA ZVESTOBA. Pri raznih srečanjih nas večkrat vprašujejo, kaj naj v teh težavnih in zmedenih časih stori dober katoličan. Preprosto odgovarjamo: Zvest naj bo. Bodite zvesti!

"S svojim prihodom, s svojim ploskanjem, z izrazi svojih čustev nam govorite, da ste zvesti. Zato vas pozdravljamo in blagoslovimo. To vam priporočamo, k temu vas spodbujamo tudi za prihodnost. Kristus je dejal svojim apostolom: Ostanite v moji ljubezni! Zato vam ponavljam: Osta-

nite v Kristusovi ljubezni, v ljubezni do Cerkve in do vse katoliške skupnosti!

"Vam duhovniki, bogoslovci (tu se je papež obrnil proti skupini letošnjih novomašnikov), zastopniki naroda, ki je že stoletja zvest Cerkvi, še enkrat ponavljam: Bodite ponosni in močni v svoji zvestobi Kristusu in Cerkvi!"

Po tem prostem govoru je papež prebral še uradni govor, ki se glasi:

"Radi smo vas sprejeli in se vam iz očetovskega srca zahvaljujemo za izraze vdanosti, katere ste nam s svojim prihodom izkazali.

"Slišali smo, zakaj ste se odločili za to romanje, prvo po ustanovitvi vaše cerkvene pokrajine s sedežem v Ljubljani. Vse to nam je v veliko tolažbo in jasen dokaz iskrenosti, trdnosti in golednosti vaše katoliške vere. To katoliško vero sta vašemu ljudstvu nekoč prinesla sv. Ciril in Metod. Sprejeli ste jo ne le kot najbolj dragoceno dediščino in jo neomajno ohranili skozi stoletja, temveč je tudi nikoli niste prenehali hraniti in gojiti ob Petrovem sedežu. Dokaz za to vidimo v našem sklepu: sezidati v večnem mestu zavod, v katerem naj bi se vaši duhovniki globlje uvajali v svete vede in vzgajali v večji ljubezni do Kristusa in

njegove Cerkve. (Tu je sv. oče latinski govor prekinil in v italijaščini dejal: To, da prinašate v blagoslov temeljni kamen zavoda v Rimu, nas zelo veseli, saj je Rim kot središče krščanstva tudi vaše mesto.)

"S kakšnim namenom in s kakšnim upanjem ustrezamo vaši prošnji za blagoslovitev temeljnega kamna za zavod, boste lahko uganili. Kamen za ta zavod ni bil brez zveličavnega nagiba vzeta prav iz bližine groba prvaka apostolov. Trdno smo prepričani, da bo ta zavod, ki ga boste postavili, utrjeval med vami tisto vero, katero hvali apostol Pavel, in da bo vaša cerkveno pokrajino tesneje povezoval s svetim sedežem.

"V želji, da bi se nam to upanje spopolnilo in da bi se začeto delo privedlo do srečnega konca, podeljujemo kot jamstvo nebeških darov vam vsem in vsemu prebivalstvu predrage nam Slovenije apostolski blagoslov."

Po končanem govoru je papež vstal, šel k vogelnemu kamnu Slovenika, ki je bil postavljen na posebni mizici v kotu, povabil vse škofove, naj pridejo k njemu, in kamen blagoslovil.

Bog daj, da bi res kmalu prišel čas, ko bomo kamen vzdali v novo zgradbo!

Od leve na desno stoje: Msgr. Maksimilijan Jezernik, prorektor Slovenika; Vekoslav Grmič, mariborski pomožni škof; Maksimilijan Držečnik, mariborski škof; kardinal Franjo Šeper, prefect kongregacije za verski nauk; papež Pavel VI.; nadškof Jožef Pogačnik, ljubljanski metropolit; škof Janez Jenko, apostolski administrator za Slovensko Primorje; Stanislav Lenič, ljubljanski pomožni škof.

DVE POMEMBNI NOVI KNJIGI

Urednik

OBE STA IZŠLI ŽE LANI, pa dolgo potovali do nas in tudi za branje je bilo treba časa. Zato šele zdaj o njiju poročamo.

"NESMISEL IN SMISEL" je naslov prvi. Izšla je v Londonu v Angliji. Prinaša popis doživljanja v komunističnih ječah in zaporih, ki jih je doživel (in celo število drugih z njim) rojak Kranjčan dr. Ljubo Sirc. Zdaj je že več let profesor na univerzi v Angliji. Doživlja je popisal po večini že v argentinskih ZBORNIKIH, zdaj so izšli z nekaterimi dodatki v samostojni knjigi, ki šteje blizu 200 strani zelo drobnega (bi rajši dejali: predrobnega) tiska. Dr. Sirc je preстал v komunističnih zaporih nad sedem let.

Avtor pravi v uvodu, da je "nesmisel" popisane trpljenja v tem: Nekaj ljudi, slovenskih komunistov, si je domišljalo, da prav oni vedo, kako družba in gospodarstvo delujeta, in so se zato postopili preganjati vse, ki jim niso pritegnili, in jih razglašati za kriminalce. Še več, domišljali so si, da smejo uničevati celó ljudi, ki niso sploh nikomur kaj zalega storili.

"Smisel" knjige je v tem, da so izkušnje zadnjih 25 let pokazale: nihče ni vseveden in o vsem moramo svobodno razpravljati in ukrepati.

Knjiga dokazuje dvojni namen slovenskih komunistov, ki so nekako deset let po vojni kruto divjali zoper svoje resnične in namišljene nasprotnike. Tisoče in tisoče je bilo treba spraviti spod nog, zato so jih nečloveško pobijali. Druge tisoče in stotisoče so skušali "prevzgojiti" v zaporih z različnimi telesnimi in duševnimi mukami ter jih pridobiti zase. Pa ne samo v toliko, da bi jim prikimali, hoteli so iz njih narediti špione, ovađuhe. Ljubo Sirc ni bil izjema. Čeprav so imeli zoper njega toliko obtožb, da so ga obsodili na smrt, pozneje pomilostili na 20 let zapora, bi mu vendar dali prostost takoj, če bi pristal na vlogo ovađuha . . .

Sirc prizna in je splošno znano, da se je namera pri nekaterih posrečila. Na splošno se je pa vendar tako obrnilo, da so se morali komunisti sami radi ali neradi "prevzgojiti" in polagoma opustiti nečloveške metode prvih povojnih let. Ne toliko iz spoznanja, vse bolj pod pritiskom razmer, katerim kljub svoji vsevednosti niso bili kos. S tem ni rečeno, da bi se še danes ne vrnil nazaj k onim metodam, če bi razmere tako kazale.

Vzemimo samo primer dr. Stanka Leniča. Sirc piše o njem: Spomladi 1952 so dr. Leniča odpeljali z Žal v samico v ljubljanski kaznilnici. Rekli so mu, da so ga morali izolirati zaradi slabega vpliva, ki ga je imel na druge duhovnike. Silili so ga, naj se ne upira več vstopu v Ciril-metodovsko društvo in naj škofa Rožmana obsodi kot vojnega zločinca. Dr. Lenič je oboje odklanjal, češ da ne more postati član združenja duhovnikov, ki so ga ustanovili komunisti, in da ne more obsoditi dr. Rožmana, ker mu je bil blizu in ve, da je vse, kar je delal, delal z najboljšim namenom. Oznovec Zdenko Roter, ki je bil odgovoren za Leničevo prevzgojo, ga je skušal "prepričati" s tem, da mu je vzel brevir in ga končno poslal med laike."

Res so minila leta, toda zgodilo se je, da je dr. Lenič postal ljubljanski pomožni škof in je še danes. Zdenko Roter se sicer še bavi s "prevzgojo" svojih rojakov, seveda ima še vedno piko tudi na dr. Leniča. Vendar se mora v naših dneh zatekati k "dialogu", samice v kaznilnicah niso več učilnice komunističnega prevzganja.

Gornji zaključek je naš, ko je Sirc pisal o Leniču, še ni imel pojma, da bo mož sploh kdaj prost in končno postal škof. V svojem razmišljanju o vsem bolečem dogajanju pa Sirc izjavlja tole (stran 188): "V Jugoslaviji se je kolo zgodovine v zadnjih 28 letih zavrtelo skoraj za 360 stopinj. Upati smemo, da se bo pod silo razmaha dosedanjega razvoja kmalu premaknilo še za tistih nekaj črt, dasi nedvomne sile, ki vlečejo nazaj, še niso premagane. Zato se morda že lahko vprašamo, kakšni so bili vzroki za dogajanje in trpljenje v tistem času in kakšen smisel je vse to imelo."

"V ROGU LEŽIMO POBITI" je naslov drugi knjigi, manjše oblike, 95 strani. Kot avtor se navaja neki Tomaz Kovač. Knjiga je izšla v samozaložbi v Buenos Airesu, natisnila jo je Mohorjeva tiskarna v Celovcu.

Tudi ta knjiga ni ravno izvirna. V njej so zbrana pričevanja dokaj redkih domobrancev, ki so se rešili, včasih kar na čudežen način, iz množičnega pobijanja slovenske vojske, ki so ga komunisti priredili v prvih mesecih po vojni. Do neke mere ta knjiga dopolnjuje Sirčevo, zakaj Sirc vse to v svojih zapiskih večkrat omenja, ne pozna pa podrobnosti.

Ta pričevanja so bila že poprej objavljena v raznih publikacijah, tu so zbrana v celoto. Opisana so početja komunistov s slovenskimi vojaki, seveda protikomunističnimi, takoj po odvedbi iz Vetrinja, nato v zaporih, posebej pa na moriščih okoli Ljubljane, Škofje Loke in Kočevskega Roga. Priče dogodkov so danes razkropljene po svetu, njih imena niso navedena, pač še niso vsi ti pričevalci tako dobro zavarovani pred komunisti kot je dr. Sirc.

Ko človek ve, da je bilo vse to že tisku in tudi knjiga navaja prvotne vire, se nehote vpraša, čemu je bilo potrebno to knjigo izdati in to v letu 1968. Ni naravnost povedano, toda zadnji stavki uvoda nam dajo ključ do odgovora. Vemo, da komunisti iz domovine skušajo takozvano politično emigracijo pridobiti zase s krilatice, da se morajo stare stvari pozabiti in rojaki si morajo prijateljsko seči v roke. Mora torej priti do "ljudske sprave". Vendar pa doma "še danes, po 23 letih, vse od oblasti dirigirano pisanje govori o protikomunističnih borbah kot o narodnih izdajalcih. . ."

Zato beremo v zadnjih stavkih uvoda:

"Prvi pogoj slovenske ljudske sprave je, da se vrne žrtvam medvojnega in povojnega nasilja njih dobro ime in da se mrtvim vrnejo njihovi zatajeni in izravnani grobovi in pravica, da počivajo v nemotenem in častnem spominu svojih sorodnikov in prijateljev.

"Drugi pogoj sprave je, da pridejo vsi za revolucijo, za njene žrtve, tako na eni kot na drugi strani, pa tudi za totalitarni režim doma odgovorni ljudje, pred napristranska sodišča, kjer naj odgovarjajo za svoja dejanja.

"Tretji pa, da se pusti slovenskemu narodu, da se sam odloči na svobodnih in tajnih volitvah, koga hoče imeti za svoje voditelje, in še prej, kakšno družbeno ureditev hoče imeti.

"Dokler ne bodo ti trije pogoji slovenske ljudske sprave uresničeni, je govorjenje o dialogu prazno, ker ne upošteva prvih in osnovnih pogojev vsakega dialoga, to je resnicoljubnosti in iskrenosti".

Tu se Tomaž Kovač ujema z dr. Sircem, ki kljub svojemu optimizmu priznava, da "sile, ki vlečejo nazaj, še niso premagane".

PRVA SLOVENSKA ODRSKA PRIREDITEV V BRISBANU

Vsi bližnji in daljni rojaki
vabljeni na Finžgarjevo igro.

RAZVALINA ŽIVLJENJA

V soboto 12. julija ob 7:30 zvečer

SRBSKA DVORANA SV. NIKOLAJA

(17 Bayliss St., Toowong)

Igralska družina bo prvič nastopila

v režiji ge. Anice Cudermanove

Po igri, družabni večer.

Društvo PLANINKA

KDO BO POVEDAL?

Rada bi zvedela, kje v Avstraliji je zdaj IVAN KOGLLOT. Doma iz Slavine. Imam sporočilo zanj. Marija Oražem, 56 Abbotsford Pde., Abbotsford, NSW 2046.

Misli, June, 1969

Kje je ZLATICA MADUNIČ, roj. Janović v Zagrebu leta 1946? Njen mož je Marjan. Odšla sta iz Zagreba v juniju 1966 z mednarodnim vizumom preko Istambula v Avstralijo. Išče jo oče v Zagrebu. Sporočilo prosi Marija Habor, 22 Sunnybar Pde., Queanbeyan, NSW, 2620.

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

★ ZA NAMI JE CERKVENI KONCERT in tudi Materinska proslava — oba datuma nam bosta ostala v lepem spominu. Še enkrat pristrčna zahvala dirigentu Pavlu Coppensu, ki je prišel med nas s svojim orkestrom. Izvedba je bila odlična in res škoda, da nismo napolnili cerkve. Vabilo v velikonočnem pismu so mnogi pozabili, vabilo v Mislih pa je s celotno tipkarijo odpadlo. — Pavle mi je obljubil, da bo o priliki za nas priredil tudi koncert v dvorani.

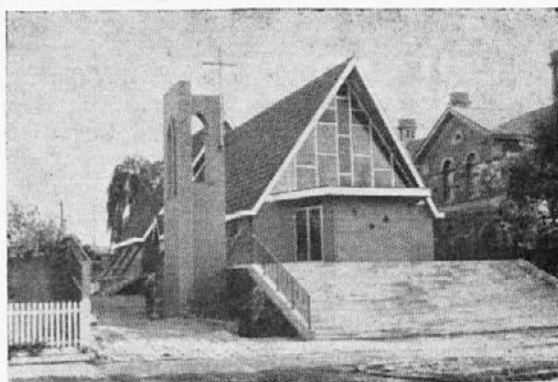
Materinska proslava je imela kaj pester spored. Nastopili so tudi naši najmlajši iz sestrskega otroškega vrtca. Lepo se je predstavila folklorna skupina in nam zaplesala kar sedem narodnih plesov (Rezijanka I, II in III, Stara polkica, Podegajga, Dopaši in Adlešičko kolo). Pestre narodne noše so se fantom in dekletom lepo podale. Zahvala vsem sodelavcem, zlasti voditeljici skupine gđ. Dragici Setnikarjevi. Zahvala oč. sestram in seveda staršem, saj brez njih dobre volje otrok ne bi bilo k vjam.

Slovenskim sestram posebna zahvala, saj je bilo tokrat zlasti mnogo šivanja. Oder je bil prvič odet v lastne rdeče zavese. Tudi glavni zastor je že visel, četudi ga je bilo za prvič treba vleči z roko.

Koncert je za orgle prinesel \$ 152.00, vstopninski darovi materinske proslave pa za opremo odra \$ 72.95, dočim je žrebanje ženske zapestne ure (dar gospe Klavora za cerkev) med pavzo prineslo \$ 45.21.

★ Velikonočna nabirka za križev pot je zbrala doslej \$ 856.90. Vsem darovalcem iskren Bog plačaj. Za ta denar bomo že dobili nekaj primernega naši cerkvici. — Prijetno so me presenetili sydneyški "škrjančki", ki so v maju za našo cerkvico poslali lep dar \$ 150.00. Naj jim tudi tukaj za njih darežljivost izrečem toplo zahvalo.

★ Tudi drugače darovi še kar prihajajo. Še vedno se najde kdo, ki prej ni imel prilike daro-

vati, pa zdaj prinese svoj delež. Vsak dolar je dobrodošel, saj plačujemo dolgove, ki jih je kar precej, obenem pa je še dosti urejevanja in drobnega nedokončanega dela. V cerkvi še manjka pod (morda bi zanj zbrali za prvo žegnanje?), v dvorani prav tako. Hvaležen sem tesarjem, ki so domala končali oder, da ima lepo leseno pročelje. Druga stran dvorane je tudi dobila leseno steno, ki se lepo ujema s pročeljem odra. Zanj so nekaj dni žrtvovali tesarji Jože Turk, Jože Pekol in Pavle Gustinčič, za kar jim iskrena zahvala. Zdaj ima glavni vhod v dvorano predsobo ali čakalnico, vrata v dvorano so v sredini, na desni pa je prostor z oknom v dvorano (ta prostor bo služil za kuhinjo in shrambo). Naša dvorana je s tem veliko pridobila.

Ali se bo javilo kaj pleskarjev, ki bi se spravili na les oderskega pročelja in stene? Bom zelo hvaležen. Tudi odrski pod bo treba zgladiti in namazati, da bo trpežnejši in se bo manj prašil.

★ V juliju bomo prvokrat praznovali cerkveno žegnanje ali proščenje, saj je 7. julija praznik sv. bratov Cirila in Metoda. Ker imamo na nedeljo po tem dnevu mašo samo ob osmih (to je nedelja, ko sta maši v Geelongu in St. Albansu), bomo imeli cerkveno slovesnost tna **tretjo nedeljo, 20. julija**. Med nami bo po vsej verjetnosti **ukrajinski škof Ivan Praško**, apostolski eksarh za Ukrajince bizantinskega obreda v Avstraliji. Opravi bo za nas deseto mašo v staroslovenskem jeziku in po vzhodnem obredu. Torej v jeziku, ki so ga govorili naši predniki in sta ga sv. Ciril in Metod uvedla v svete knjige.

V slučaju, da bi bil g. škof nujno odsoten, bo poslal enega svojih duhovnikov. A obljubil mi je, da bo ta dan, če le mogoče, sam med nami. Mislim, da lepše ne bi mogli proslaviti naših dveh patronov, kot s škofovim obiskom.

★ Zdaj so poroke na vrsti: Na dan 3. maja sta pred oltar naše cerkvice stopila **Silvester Kristan** in **Milka Mezgec**. Ženinov rojstni kraj so Seltce, župnija Slavina, nevesta pa je iz Trnja. — Isti dan sta se v cerkvi sv. Petra v Claytonu poročila **Avguštin Postregna** in **Alma Gariup**, oba pristna Beneška Slovenca. Nevesta je od Sv. Lenarta, ženin pa iz Dolenjega Srednjega. Avguštin je bil na obisku v domovini, pa je od tam pripeljal nevesto. — Dve poroki sta bili v naši cerkvi 31. maja: Bivši **Baragovec Matija Štukelj** je rekel "da". **Nedi Šircelj**. Ženin je Belokranjec (Trebnji vrh, župnija Semič), nevesta iz Bača (župnija Knežak). Drugi par sta **Martin Kobe** in **Marta Leben**. Ženin je iz Novega mesta nevesta je Gorenjka (Ševlje, župnija Selca nad Škofjo Loko).

★ Krstile so sledeče družine: 3. maja so iz Richmonda prinesli **Sandy**, prirastek k družini **Edita Grbiča** in **Vere r. Vulović**; in **Ivico**, novega člana družine **Petra Jurca** in **Sonje r. Glavan**. — 4. maja je bila krščena **Renata**, hčerka **Mihaela Goričana** in **Elizabete r. Vogrin**, **Camberwell**. — Isti dan je krstna voda oblila **Sonjo Elizabeto**, hčerko **Karla Meterca**, in **Regine r. Zorjan**, **Dallas**. — Na dan 10. maja pa zopet dva krsta: **Marko Krešimir** je sinko družine **Petra Abramoviča** in **Mire r. Cačić**, **Doncaster**, **Karmen** pa hčerka družine **Jožefa Kavčiča** in **Barbare r. Mihokovič**, **Pascoe Vale**. — 17. maj beleži kar šest krstov v naši cerkvi: Družina **Jožefa Koudila** in **Jožefe r. Marinič**, **St. Albans**, je dobila **Marijo**, družina **Jožefa Vohar** in **Pavle r. Žižek** iz **North Altone** pa **Stanka**. — **Bernarda** je hčerka v družini **Mija Cvitkoviča** in **Terezije r. Barbarič**, prav tako iz **North Altone**. — Iz **St. Albansa** so prinesli še **Majdo**, hčerko **Janeza Drogenika** in **Ane r. Petric**. — **Jožefa Marija** je novi prirastek družinice **Janeza Pluta** in **Jožefe r. Janežič**, **East Ringwood**, **Andrew John** pa je ime sinku **Edvarda Stibilja** in **Gabrijele r. Ferluga**, **Wantirna South**. — Štirje krsti so si sledili 18. maja: **Karl Franc** je prvorojenec družine **Marjana Kaiserja** in **Terese r. Škrelj**, **Coburg**, **Edvard Erik** prvorojenec družine **Vincenca Hobjana** in **Zore r. Buršac**, **Springvale**. Iz **Strathmore Heights** so ta dan prinesli dvojčka: **Diane Maria** in **David John** sta nova člana družine **Ivana Beljana** in **Marije r. Frank**.

★ Med angelčke sta se preselila dva otročka, podarjena staršem le za malo časa: Družina **Janeza** in **Pavle Selan** v **Adelaidi** je na velikonočni ponedeljek dobila sinčka, ki je 28. aprila kmalu po krstu odšel v nebesa. Pogreb se je vršil 30. aprila

na pokopališče v **West Terrace**. — V **Melbournu** pa smo 14. maja imeli pogreb na carltonskem pokopališču: tam je dobila grobek hčerka **Vlada Kutina** in **Milke r. Gobin**. **Majda Sonja** je bila rojena 22. januarja letos in krščena v marcu.

Čutimo s starši. Naj jih tolaži zavest, da imajo priprošnjika med angelčki v nebesih!

★ Med zadnjim obiskom Južne Avstralije sem v **Adelaido** dobil sporočilo, da je v **Melbournu** (**Oaklands Private Hospital, Preston**) v soboto 24. maja popoldne izdihnil blago dušo **Klavdij Carli**, dober družinski mož in oče dveh nepreskrbljenih otrok. Bil je lepo pripravljen za pot v večnost in je nedavno prejel tudi zakrament sv. maziljenja. **Zavratna bolezen** ga je dolgo mučila.

Pokojni **Klavdij** je bil rojen 28. julija 1930 v **Trstu**. Oče **Karl** je bil doma blizu **Idrije** (priimek **Carli** je bil prej **Kralj**), mati **Ana r. Propopat** pa iz **Vodic** v **Istri**. V letu 1955 je na ladji "**Toscana**" došel v **Avstralijo**, kamor je v marcu 1957 došla za njim zaročenka **Milena Dolgan**. Poročila sta se 6. aprila 1957 v cerkvi **Sv. Margarete Marije** v **North Brunswicku** in si v **Reervoirju** ustvarila domek.

Pokojnikovo truplo smo v sredo popoldne pripeljali v slovensko cerkev, kjer smo imeli zvečer molitve in mašo. Pogrebno mašo smo imeli v četrtek 29. maja ob devetih. Ob prenosu krste iz cerkve se je prvič oglasil mrtvaški zvonček in zapel pokojnemu **Klavdiju** v slovo, nam pa v opomin, da mu bomo slej ali prej sledili. Truplo smo vrnili zemlji na keilorskem pokopališču v bližini naših skupnih grobov.

★ Dan po tem pogrebu, petek 30. maja zvečer, je prišlo telefonsko sporočilo: **Anton Janušič** se je okrog pete ure popoldne ubil z avtom nekako 16 milj iz **Geelonga**. . . . Njegov avto — komaj en mesec ga je imel je zadel v tovornjak in ko so **Antona** pripeljali v **geelongsko bolnišnico**, je bil že mrtev.

Pokojni **Anton** je bil rojen 10. januarja 1930 v **Malem Mihaljevcu**, živel pa je pred odhodom v **Avstrijo** v kraju **Preseka** (okraj **Ormož**), kjer zapušča, če se poročila ujemajo, mater in ženo s hčerko. V **Avstralijo** je došel z letalom 26. maja 1966, delal nekaj časa v **Bonegilli** v kuhinji, nato prišel v **Melbourne**. Malo časa je bil v **Baragovem domu**, nato se je preselil na **Princess Street**, delal pa je v umobolnici v **Kew**. Pogreb v sredo 4. junija na keilorsko pokopališče.

Ob blagoslavljanju zvonov v Melbournu.
Botri: Branko Tavčar, Ivanka Urbas in Julija
Mrčun ob svojih "krščencih"

6.

PRAV TISTE HIPE, ko se je Tina mudila pri Zlatoperki, je zabaval ataro Petačko Kacafura pri Petaču. Bil je danes izredno bogat najgrozovitejših novic o ciklonih, potresih, požarih in novih duhovih in strahovih. Povedal je o skopuhu, ki je hodil nazaj denar štet, in so potem našli, ko so grob odkopali, polna usta zlata. Kaj da so s tem zlatom naredili, da-li ga niso dali za maše, je hotela vedeti Petačka. Da ne, je dejal Kacafura, ker ni bilo pravo zlato, nego oglje.

"Oglje!" je kriknila tako čudno Petačka, da se je Kacafura iz čudnega vzroka strašno vznemiril. Šele čez par hipov se je zavedel in začel pripovedovati o nekem drugem skopuhu, ki pa da se je svojega skopuštva že pred smrtjo skesal in se tako rešil, pa bil obsojen samo na veliko število let vicanja.

"En hrib je. Vsako leto prileti drobna ptička in odnese en kamenček. Kadar bo ves hrib raznosila, bo rešen," je zaključil in ona ga je prijela za roko. In tedaj se je mož raznežil in dejal:

"Oh, mati kako se midva leppo razumeva!"

"Kakor brat in sestra" je odvrnila Petačka vsa ginjena. In zaupno je dostavila:

"Pa ne le jaz, tudi moja hči Tina vas spoštuje in zelo časti in je vsa srečna".

"Ali je res? Ali je to mogoče?" je igral mož na odru z vso darovitostjo skromnega snubca.

"Vprašajte jo, boste videli, gospod Kacafura", je rekla žena, "saj tudi to ni, da bi tak gospod ostal samec."

"O, ni ne," je odvrnila, "redkokatera je vas vredna."

NOVI - ZVO - NOVI

Dr. Ivan Pregelj

(Nadaljevanje)

In mati je začela hvaliti svojo Tino, kako je skrbna in pridna, in postrani je omenila, da je edina in da pri Petaču tudi nekaj zmorejo.

Kacafuri so se začele oči svetiti od samega začudenja in sreče. Zdaj se je tudi on osokolil in dejal, da je on sicer preprost trgovec in da bo, če se bo kdaj ženil, gledal predvsem na to, da dobi pridno in pošteno ženo, in da mu za denar ni.

"To se reče", se je popravil čez hip, da mu sicer res ni za denar, da pa je seveda denar v trgovini dobra reč, ker je treba plačati zdaj sto, zdaj dvesto, zdaj petsto naenkrat, in da on pozna trgovce, ki so milijonarji, pa včasih nimajo domá, da bi si pipo tobaka kupili.

Kaj da bi o tem govorili, je odvrnila Petačka, ona dobro ve, kako je. In tako ga je opogumila, da ji je zaupal, da on že davno misli na Tino in da je zdaj dozorel v nje msklep, in da jo bo poprosil za roko.

Ginjena je Petačka objela trgovca in rekla:

"Vidiš, zdaj ti še 'vi' ne rečem več, moj sin!"

V tem razpoloženju sta vzela slovo, preden je prišla Tina od Zlatoperke.

Drugi dan je dobila Tina v rožnatem ovitku droben in dišeč list, na katerem je prosil Kacafura, ali bi hotela zaupati "svoj brod njegovemu krmila vajenemu vodstvu", ali bi hotela v bodoče biti gospa Kacafura? Dalje, da ji poljubuje roko — tako vroče, tako pristržno.

Vpričo matere se je Tina zasmejala, vrgla ovitek in list v ogenj, celó roko je skrila pod predpasnik kakor da se boji, da jo bo Kacafura res poljubil tako vroče, tako pristržno.

x x x x

Misli, June, 1969

Na velikih parizarjih so pripeljali iz Gorice nove zvonove in jih dvignili raz vozove, da jih potegnemo v višino, odkoder naj oznanjajo čast božjo in čast fare vsem tujcem, Trebušarjem in zavidnim Mosstarjem. Tistega leta je bilo, ko je delil nadškof po gornji tolminski dolini zakrament sv. birme. Gospod Lužnik je sicer bil trd gospod, pa je hotel svojim faranom napraviti posebno slavo. Pred domačo cerkvijo naj bi sam visoki gospod nadškof krstil in blagoslovil zvonove.

Zlatoper je vozil največji zvon iz Gorice in pozdravljal z vestjo:

"Pogana peljem, v soboto ga bomo krstili, v nedeljo bo že pel."

Na predvečer slavja je dejal župnik Lužnik svoji kuharici:

"Tisti evangelij jutri pri krstu poslušaj!"

In Marta je obljubila in še pohvaljeno se je čutila, ker ni vedela, da se v tistem evangeliju bere o skrbni Marti in sestri Mariji, ki je izvolila boljši del. (Bo še.)

TARA-NO-KI

Vladimir Kos, Japonska

Tára — no — ki,
na veke upognjen osat,
kot bambus zelén,
brez bambusa zvezdnatih listov,
od cest zaprašén,
brez cestne gladine v pomlad,
brez vej,
brez senc,
brez ptičkov,
O, tára — no — ki!

Sonce je padlo
v našo dolinico
oni dan,
in sem sédel k cesti,
le beli, brez riža,
in tára — no — ki se sklóni k rokám,
mi svoj sad ponudi,
svezé,
droban,
in kot črne oči.

MATERINSKI DAN V WOLLONGONGU

Tončka Vodopivec, Sydney

DRUGO NEDELJO V MAJU, prav za materinski dan, so tudi v Wollongongu pripravili mamam lepo glasbeno akademijo. Vsa zasluga za to gre predvsem prijetni zakonski dvojici; to sta g. in ga. Thuma.

Uvodni govor je imel g. Thuma, ki je poudaril, da je akademija posvečena materam ker so imele glavno zaslugo, da so spodbujale otroke in pazile nanje, da so se učili. Obenem pa smo se spomnili druge matere, to je domovine, vsaj v mislih. Nastopili so učenci glasbene šole, ki jo vodi ga. Thuma šele 6 mesecev. Program je obsegal 22 točk. Začela sta ga dva harmonikaša, brat in sestra. To sta Herman in Bruna Grmek, s prleško himno. Herman je najmlajši harmonikaš, ki se je še tudi sam postavil s harmoniko. Tudi ostali harmonikaši so se dobro odrezali. Ti so: Bruna Iskra, Dragi Brelih, Lilijana in Nadja Kesmeč, Lilijana Tuljak in Renata Preac. Baletne točke je tudi koreografirala ga. Thuma. Videli smo dve baletki; najmlajša je komaj štiriletna Silveca Razon, na njo pa šestletna Anica Vavpotič.

Med klavirskimi točkami je bilo nekaj solov in nekaj duetov. Naj naštejem nekaj učencev:

Inge in Modi Lazzaretto, Zlatko Brelih, Zdenka Baloh. Na žalost smo slišali samo eno pevsko točko, ki sta jo izvajali ga. Ivanka Kariž in ga. Barica Brodnikova. Škoda, da ni otrok, ki bi se hoteli učiti petja. Ali pa mogoče še ni nobenega, ki bi se 'okorajžil'. Za konec nam je ga. Selma Thuma sama zaigrala Lizstov "Ljubavni sen".

Zaključno besedo je imel p. Valerijan, ki je po domače povedal, da je važno, da se otroci uče glasbe; to je nekaj, kar človeka spremlja skozi vse življenje in mu obenem pomaga graditi bolj mil ali prijeten značaj. Starši, ali bolje rečeno mamice, vzemite si to k srcu in učite same otroke peti, če vam pa blagajna dopušča, ga. Selma Thuma vam bo rada pomagala. Njen naslov je: Selma Thuma, 12. Cummins Street, Unanderra, NSW.

Pa tudi močnejši spol, to so očetje, fantje in sinovi, kako? Včasih ste imeli svoj zbor "Škrjanček", potem ste pa zaspali. Sedaj imate lepo priliko; g. Thuma mi je dejal, da bi z največjim veseljem vodil pevski zbor, če bi moški le hoteli. Priznam, da delate tako zvane "šihte", vendar z malo dobre volje se daleč pride. Upam, da nas boste prej ali slej presenetili z nastopom.

Izpod Triglava

PREMURSKI PISATELJ MIŠKO KRANJEC je pisal v *Tovarišu*, da je lahko razumeti, zakaj se prekmurski kmečki sinovi tako lahko odločajo za duhovniški stan, ko dovršijo potrebne študije. Miško pravi, da zato, ker vedo, da jim v duhovniškem poklicu ne bo treba nič delati, vendar se jim bo dobro godilo. — Vsak slovenski duhovnik se ob takim Miškovem pisanju bridko nasmehe, starejši Prekmurci duhovskega in svetnega stanu pa skušajo pisatelja spomniti na čase, ko se je s pomočjo "brezdelnih" duhovnikov šolal in tako mogel postati slaven slovenski pisatelj.

DR. JANEZ JANŽEKOVIČ je gotovo med najbolj priznanimi izvedenci v bogoslovnih vedah in v treznem presojanju današnjih razmer v Sloveniji. Vendar bi se tudi o njem lahko reklo tako, kot se glasi star rek: Celo Homer včasih zakinka in v svoji poeziji naredi napako. Človek se sprašuje, zakaj se je Janžekoviču zdelo lani potrebno zapisati v Novi poti, da je bil rajni škof Gregorij Rožman sicer dober človek, pa slab cerkveni knez. Če bi ne bil Janžekovič po Homerjevo zakinkal in vsaj za hip pozabil misliti, bi gotovo ne začutil potrebe po taki "ugotovitvi". Pa ja ne, da bi se bil hotel prikupiti tistim, ki za Rožmana nimajo drugega, kot polne jarke cestnega blata.

V **GORICI V ULICI DON BOSCO** je znano sirotišče za slovenske otroke pod vodstvom šolskih sester sv. Frančiška. To je Zavod sv. Družine. Ustanovila sta ga tik pred koncem prejšnjega stoletja brata duhovnika Andrej in Jože Pavlica. Ker je poslopje zastarelo in bi se predelavanje ne izplačalo, so sestre z odobrenjem cerkvenih in civilnih oblasti sklenile postaviti novo poslopje. Poleg sirot sprejema zavod tudi dekleta s kmetov, ki obiskujejo goriške šole.

DR. JOSIP VIDMAR, predsednik Akademije znanosti in umetnosti, znan tudi po svojih komunističnih podvigih, je konec aprila predaval v Gorici Slovencem o slovenskem nacionalnem vprašanju. Pravilno je poudarjal, da je dolžnost vsakega Slovenca ostati zvest svojemu narodu in jeziku. Močno je pa razočaral poslušalce, ko je nasvetoval, naj rojaki kot manjšina v Italiji politično ne

nastopajo v lastnih strankah ali "slovenskih skupnostih", ampak naj vstopajo v močne italijanske stranke in po njih rešujejo vprašanja slovenske manjšine. Slovenci na Goriškem in Tržaškem od "velikega" Vidmarja take brezglavosti pač niso pričakovali.

ZUPNIK ŠTEFAN VAROŠ je bil izvoljen za občinskega odbornika. To se je zgodilo pri letošnjih volitvah v Sloveniji meseca aprila. V vasi Gorenje pri Slovenskih Konjicah so postavili dva kandidata za zastopstvo vasi pri občini v Konjicah. Eden je bil Franc Štefane, predsednik krajevne Socialistične zveze delovnega ljudstva, drugi duhovnik Štefan Varoš, prekmurski rojak, ki je tam za župnika okoli 4 leta. Partija se ni vmešavala, ker je bila mnenja, da je to zgolj nekakšna papirnata kandidatura. Kako naj župnik zmagata nad "uradnim" kandidatom? Toda zgodilo se je, da je župnik dobil 342 glasov, Štefane pa 27. "Tovariš odbornik" je postal župnik.

IZVOLITEV ŽUPNIKA je kajpada povzročila veliko senzacijo. Ljubljanski in ostali tisk je razglabljal o njej. Še kar dosti pametno, kolikor se je doslej zvedelo. Neki dopisnik je razložil stvar tako: Prejšnji odbornik Petrič je svojo nalogo zamenjal, nič se ni brigal za koristi vasi. Župnik je pa ljudem vedno na razpolaganje za vse potrebno, v vsem gre ljudem na roko in jim vsestransko pomaga. Ni dvoma, da se bo tudi kot občinski odbornik pošteno izkazal. Ljudje pač vedo, kdo jih ima rad, zato so volili župnika. Niso slepi.

V **GREGORČIČEVI ULICI V LJUBLJANI** so kopali temelje za novo telovadnico. Naleteli so na ostanke stare Emone iz časov okoli 500. Našli so krasne mozaike v barvah in še dobro ohranjeno krstilnico ali baptisterij. Prav tako ostanke stanovanjske hiše, ki je imela centralno kurjavo, poleg nje pa tla tedanje cerkve. Na mozaikih je več imen tedanjih meščanov, ki so omogočili ureditev teh cerkvenih naprav. Najdenine smatrajo veščaki za izredno pomembne in to z različnih vidikov.

LITERARNO NAGRADO "VSTAJENJE" V TRSTU za leto 1969 je dobil pisatelj Alojzij Rebula za roman "V Sibilinem vetru." O tem romanu so pisale MISLI v prejšnjem mesecu. Mnogo več seveda pišejo o njem druge slovenske publikacije po svetu. Razsodišče za podelitev nagrade so sestavljali prof. Martin Jevnikar, Franc Jeza in dr. Anton Kacin. Rebulov roman je žel že toliko priznanja in hvale, da jim pač ni bilo treba dolgo ugibati, kdo naj nagrado dobi.

SPOMINI SE VRAČAJO

Iz pisma.

ZUPNIK ZLATOMAŠNIK z Gorenjskega piše v privatnem pismu:

“Dr. Krek nam je že kot dijakom nekoč povedal, da mlad človek gleda naprej, star pa nazaj. Ni torej nič čudnega, če obnavljam spomine . . .

Rad pogledam nazaj v tista leta, ko smo živeli v Ljubljani polno dijaško življenje. Osebnost sem poznal ali vsaj dostikrat videl vse naše ljudi, ki so takrat kaj pomenili v našem javnem življenju.

V onem času smo imeli dijaki “tajne” sestanke in prireditve, pa se ni godilo med nami nič razburljivega in viharnega. Slišali smo pa veliko lepega in koristnega, saj so nam hodili predavati dr. Krek, Janez Kalan (abstinent), Rant, Terseglav in razni akademiki. Najhujša stvar med nami je bila, da smo morali nekoč nezvestega tovariša izključiti.

Pisatelje in pesnike smo si ogledovali tudi na cesti ali kjer koli smo jih mogli videti. V tej reči nam ni bilo treba stradati. S spoštovanjem smo srečavali Finžgarja, Župančiča ali Milčinskega, ki je vedno vodil po cesti ženo pod pazduho. Potem Vladimirja Levstika v žametnih pumparicah in naglega koraka. Njemu se je vedno mudilo

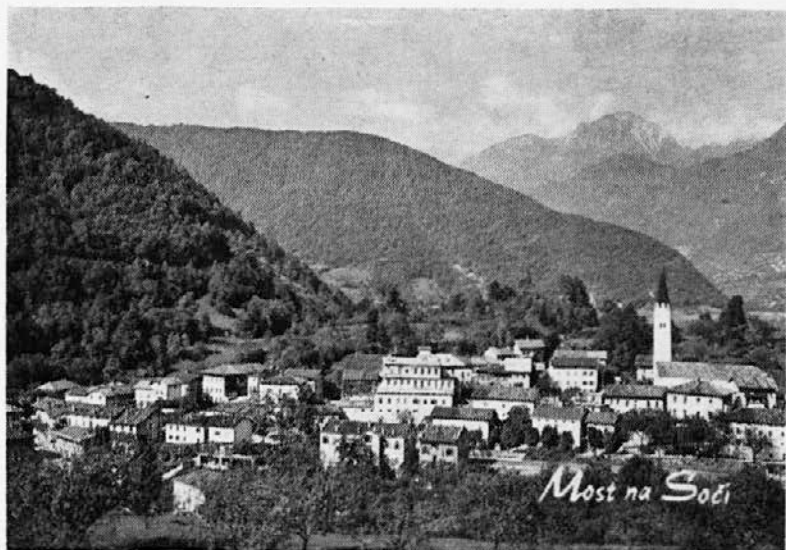
in zdelo se je, da vidi in gleda pred seboj v daljavi neke važne reči. Frana Detela sem lahko videl pri sv. Petru v cerkvi pri maši, Zbašnika v Tivoliju in enkrat v cerkvi sv. Petra, ko je šel k spovedi.

Aškerc je v gledališču počasi prišel v svoj parter, spregovoril kakšno redko besedo s kom. Če je sploh sédel ali ne, se ne spominjam, vidim ga pred seboj samo stoječega. Gruden je bil tudi zanimiv, seveda pa posebno Krek, dalje Žitnik, Šusteršič in Gustinčar. O vseh teh bi se dalo marsikaj povedati. Na primer: ko je bil spor med Kekom in Šusteršičem, so nekoč bogoslovci srečali Šusteršiča na Rožniku na sprehođu. Še ga vidim, kako je pozorno gledal bodoče duhovnike. Gotovo je skušal z njihovih obrazov kaj razbrati o njihovih mislih.

Tudi komponisti in glasbeniki so bili deležni našega dijaškega zanimanja. Poznali smo in občudovali Premrala, Ferjančiča, Lajovica, Foersterja. Ljubljana je bila takrat res pravi kulturni center.

Da ne pozabim Tavčarja, pisatelja in politika. Nekoč smo slišali, da je z nekom napravil stavo, da si upa gnati prešiča na vrvi skozi vse mesto. Kaj je bilo s tisto stavo, ne vem. Morda si jo je nekdo samo izmislil, pa za nas je bila zanimiva. Poznali smo tudi Tavčarjevo Pipo, hčerko, pa seveda tudi gospo mamo, ki je bila imenitna narodna dama.

To je samo nekaj bežnih spominov, saj ne mislim pisati cele knjige.

Sv. Lucija na Soči.

ZGODBA MOJEGA ŽIVLJENJA

Priredila Marija N., Melbourne

XI.

V JESENI TISTEGA LETA sem se vrnila na naš jug polna radostnih spominov in doživetij. Vse, kar sem doživela, se je prepletalo v meni in se vrtinčilo v na novo odprtem svetu. Ves ta svet sem uživala z velikim vzhičenjem in ga hotela imeti zase v kar najvišji meri. Podoživljala sem srečanja z mnogimi dobrimi ljudmi, ki so bili z menoj in mi svoje misli in gledanja okoli sebe črkovali v dlan. Tako sem postala sama del tega lepega sveta in moja tiha samota je bila vsak dan manj pusta in temna.

Tiste jesenske dni sem preživela z domačimi v naši letoviški koči na prijaznem gričku. Blizu je bil opuščen kamnolom, v katerem so izvirali ljubki skakljajoči studenčki. Vse naokoli je bila gošča praproti, grmovja in drevja. Malo bolj oddaljen je bil gozd mogočnih hrastov. Ves ta čudoviti svet je bil odprt tudi meni, da sem ga uživala včasih kakor omotena. Ob večerih je bil zrak poln sladkega vonja, ki je prihajal od listov in drevesne skorje iz gozdov in gošče.

Imeli smo mnogo obiskovalcev. Prihajali so na oddih in na lov. Ob večerih smo pozno v noč taborili ob velikih ognjih, nekateri so igrali karte, drugi so se poskušali v raznih športih. Veliko so vedeli povedati iz svojih lovskih izkušenj, koliko je kdo ustrelil divjačine, koliko postrvi ujel, kako zvito prekanil to ali ono žival, da mu je skočila v past. Imela sem vtis, da bi tudi levi in tigri in medvedje po vrsti izgubljali življenje, če bi jih ti lovski junaki vzeli na piko. Moja domišljija se je ob "poslušanju" teh pravljic na široko razživljala. Končno so si voščili lahko noč s pozdravom: Jutri na prežo!

Zarana drugo jutro ob prebujenju sem imela takoj poln nos vonja po sveži kavi, čutila sem pa tudi že ropot priprav na lovski pohod. Zemlja se je tresla pod kopiti konj in lovsko orožje in orodje je žvenketalo. Kmalu je vsa lovška družba odpe-

ketala, za njimi je ostala tihota. Čez čas smo se domači spravili na delo v pripravah za sprejem lovske družbe proti večeru. Napravili smo taborski ogenj in pekli na njem velike kose mesa. Pomagali so nam črnici iz bližine, ki so nam vlačili vejevja za kres. Pri vsej zaposlenosti smo z radovednostjo pričakovali, kaj nam bo prinesla lovška družba. Koliko zverin so podrli, kdo bo vedel največ povedati o svojem junaštvu?

Končno so se začeli vračati. Ravno pravi čas, mi smo dokončavali svojo nalogo. Čudno, čisto brez vzklikov ali vriskov so prihajali po dva in dva, možakarji potni in trudni, konjiči pokriti s penami, lovski psi potrti in hropeči. Vsi skupaj niso prinesli niti enega plena. Izgovorov ni manjkalo. Prav vsak od njih je pravil, kako blizu je bila srna ali druga gozdna žival, kako so psi lepo gonili, kako je bila puška točno na cilj namerjena, da bi morala zadeti, pa vselej je prišlo to ali to vmes — in žival je odpetela brez škode. Zgodbe so si bile podobne, pa vse enako polne razočaranja. Spomnila sem se tistega dečka, ki se je bahal, kako blizu je bil zajcu za repom, le za las je manjkalo, da ga ni zgrabil. Pa se je kmalu izkazalo, da zajca sploh videl ni, le sledi njegovih tac je imel pred seboj.

No, naši junaški jagri so kmalu pozabili svoje razočaranje, pridno so začeli segati pa pečeni

IZ KNJIGE:

"NAŠE ŽIVLJENJE"

Dr. Eman Pertl & žena

Razvoj spolnosti pri fantih

NA POUČNIH RODITELJSKIH SESTANKIH se le pre pogosto izkaže, da so očetje in matere večidel sami jako slabo poučeni o spolnih vprašanjih — kako naj potem poučujejo svojo mladino? Le površno in iz zunanjih okoliščin poznajo funkcijo človeške spolnosti, notranji ustroj in globok smisel spolnega ustroja v njih lastnih telesih — o tem niso imeli pouka in sami niso kaj prida razmišljali. Ko človek nečesa ne razume dobro, tudi ne zna prav rabiti. Tako gre škoda iz roda v rod, žalostne izkušnje dovolj glasno pričajo.

Rekli smo že, da spolni razvoj pri dečkih zaostaja kaki dve leti za tem razvojem pri deklicah. Okoli 15. leta začno delovati pobudila (hormoni) iz možganskega podveska (hipofize) in vplivajo na razvoj moških spolnih žlez ali mod v kožnih vrečicah, ki jim pravimo modniki. Spolovilo se med zorenjem razvija in dozori do končne velikosti. V modih nastajajo v ogromnem številu moške spolne celice ali semenčice. Tam nastajajo tudi hormoni,

ki vzbujajo spolni nagon. Tako iz dečka postane fant in pozneje mož, ki ima značilne telesne in tudi duševne lastnosti.

Prej ali slej se začno pojavljati čisto naravni in tudi povsem nehoteni semenski izlivi ali polucije. V začetku spolnega zorenja so navadno le redki, pozneje utegnejo biti kaj pogostni. Pojavljajo se navadno v spanju, včasih zgodaj zjutraj, lahko pa tudi podnevi, zlasti v hipih velikega razburjenja in živčne napetosti. Doraščajočega fanta, ki ni bil o tem vnaprej poučen, ti pojavi lahko zelo presenetljivo, celo močno prestrašijo. Stvari ne razume, misli, da je nekaj narobe z njim, da je kriv nečednosti ali da njegovo zdravje ni v redu. Seveda pa lahko tudi zapelje sam sebe v hoteno ponavljanje teh pojavov, saj doživlja v njih izreden čutni užitek. Toda že nehotene polucije, če so pre pogoste, utrujajo telesno in neugodno vplivajo na duševno zbranost. Kaj naj rečemo o tistih, ki so nalašč povzročene! Nikakor ne morejo biti brez škode.

O vsem tem je potreben pouk, pa seveda ob enem vzgoja. V tem času je fantu nujno potrebna telesna in duševna higiena: pouk o telesnem in duševnem zdravju. Pogostno kopanje in umivanje vseh telesnih udov utrujuje telo in krepi voljo. Naj ne spijo v premeški in pretopli postelji, naj ne polegajo ne v taki ne v drugačni postelji po nepotrebnem, naj se rajši čez dan veliko gibljejo v prosti naravi, ako le mogoče. Razni športi so zato kaj priporočljivi. Pred spanjem ni pametno piti

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vas vabi na

TRADICIONALNI LETNI BAL

v soboto 12. julija ob 8h zvečer

POLJSKA DVORANA, WEST STREET, CABRAMATTA

Igral bo priznani orkester JADRAN

Obleke večeru primerne. Otroci nimajo vstopa Vstopnice v predprodaji.
Dobiček za Slovenski dom.

večjo količino tekočin, ker prenapolnjen mehur lahko sproži dražljaje, ki povzročijo izliv. Četudi je stvar čisto naravna, je lahko zapeljiva, kot smo že rekli. Bolje je, da je čim bolj redka, ko že sama po sebi mora biti. Saj vemo, da je spolni nagon, ko se vzbudi pri dečku, dosti bolj nasilen kot pri deklicah. Če ga fant ne razume in ne zna držati pod oblastjo, je v veliki nevarnosti, da bo kmalu nekaj narobe z njim. Morda se bo zaprl vase in dobil občutek, da se sam ne razume in še manj ga razumejo drugi. Morda se bo vdal bolešnemu sanjarjenju in rednemu spolnemu samozadovoljevanju morda bo zašel v popolnoma napačne odnose do drugega spola.

Vplivi slabe družbe.

V neprimeni družini se mladi fantje kaj lahko navzamejo napačnih nazorov glede "fantovske mladostne stiske". Iz tega, kar slišijo in vidijo, začno verjeti, da je spolno izživljanje že pred telesno in duševno zrelostjo nekaj nujnega in neogibnega. Celo to se jim zazdi, da brez tega fant ne more biti telesno in duševno zdrav. Slepo iščejo spolno slo v izrabljanju deklet, ne mislijo na posledice, brez volje in čuta odgovornosti se tjavendan vdajajo spolnim užitek.

Premalo, veliko premalo poudarjamo pred mladino pomen spolne vzdržnosti. Nikakor ni res, da taka vzdržnost ovira zdravje, nasprotno je res. Zelo pospešuje pravilen telesni in duševni razvoj. Vzdržnost je težka mladostnikom, ki živijo v nezdravem okolju, kjer se počutijo osamljene in zapuščene in so poleg tega izpostavljeni zapeljivostim. Če skušamo take zaposliti z resnim telesnim in duševnim delom, jim s tem utrujemo samozavest in voljo ter jih odvrčamo od razvade. Preusmerjamo (sublimiramo) njihove prekipevajoče sile v razne koristne dejavnosti, človeka vse bolj vredne.

Če živijo mladostniki v družini z zdravimi medsebojnimi odnosi, če imajo v starših dober zgled, bodo lažje ovrednotili ravnanje s samimi seboj in svoje razmerje do drugega spola. Fant, ki ljubi in spoštuje svojo mater in sestro, bo znal uravnati svoje razmerje do vsake druge ženske. Zaveda se, da z nepravim ravnanjem z drugim spolom ne poniža le dekleta, ampak v prvi vrsti samega sebe. Slepo sledi spolnemu nagonu in se vdaja razvratu le človek, ki ni zmožen odpovedi, nima ne trdne volje ne čuta odgovornosti. Vse to potrjuje, da oškudujemo mladino in vso družbo, ako ne poučujemo mladostnikov in jih ne vzgajamo.

V kolikor tega niso voljni ali zmožni starši, naj priskočijo na pomoč šole, vzgojni zavodi in knjige.

Dolenjci! Katere svoje kraje tu zgoraj pogrešate? Na primer: med Ljubljano in Polhovim gradcem ni Dobrove. Sicer pa tam ni več na Dolenjskem. Ali se vam zdi, da tudi Stična tako lahko

odpade? In: katere odlične Dolenjce bi tem štirim lahko dodali? Končno: Zakaj je tudi dr. Krek Dolenjcem prištet?

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo laže razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najboljše poznati!

JEZUS NA OLJSKI GORI

Po teh besedah je odšel Jezus s svojimi učenci čez potok Cedron; tam je bil vrt, ki se imenuje Getzemani, na katerega je stopil on in njegovi učenci.

Jezus jim reče: "Sédite tukaj; medtem bom jaz molil." Vzame s seboj Petra, Jakoba in Janeza in se začne od strahu tresti in od groze trepetati. In reče jim: "Moja duša je žalostna do smrti; ostanite tukaj in čujte!" Nato je šel malo dalje, padel na zemljo in molil, da bi šla, če mogoče, ta ura mimo njega. Govoril je: "Aba, Oče, vse ti je mogoče, vzemi ta kelih od mene; vendar ne, kar jaz hočem, ampak kar ti."

In vrne se in jih (apostole) najde speče. Pravi torej Petru: "Simon, spiš? Nisi mogel eno uro čuti? Čujte in molite, da ne pridete v skušnjavo.

PREDOKUS SMRTNEGA BOJA

Kako ves drugačen je Jezus na Oljski gori od onega Jezusa, ki smo ga v duhu gledali na gori Izpremenjenja! Tam se je nekako dalo v njem videti le Boga, tu pa nasprotno: samo človeka! In vendar je bil oboje: Bog in človek v eni osebi. V njej sta bili združeni božja in človeška narava. To so najlažje videli trije apostoli, ki so bili priče dogodkov na obeh krajih: Peter, Jakob in Janez. O tem so govorili drugim in evangelisti so opisali oba prizora dosti natančno in v podrobnostih. Iz opisa razumemo obojni Jezusov nastop.

Na Oljski gori gleda Jezus svoj smrtni boj v prvi vrsti s človeškimi očmi. Njegova človeška volja se mu upira, človeška narava pred njim vztrepeta. Čuti se zapuščenega. Išče tolažbe — ni ti pri največjih prijateljih je ne najde. Apostoli spijo. Oče mu pošlje iz nebes pomoč v osebi an-

Duh je sicer voljan, ali meso je slabo." — In spet je odšel in molil: "Moj Oče, ako ne more ta kelih mimo mene iti, ne da ga pijem, zgodi se tvoja volja." — In ko se je vrnil, jih je spet našel speče, kajti njih oči so bile dremotne in niso vedeli, kaj bi mu odgovorili.

Pustil jih je in spet odšel in v tretje molil govoreč iste besede. Prikazal se mu je pa angel iz nebes in ga krepčal. In ko so ga obšle smrtne težave, je še bolj goreče molil; in njegov pot je postal kakor kaplje krvi, ki so tekle na zemljo.

In ko je vstal od molitve, pride še v tretje k učencem in jim pravi: "Spite zdaj in počivajte. Dosti je, prišla je ura. Glejte, Sin človekov bo izdan v roke grešnikom. Vstanite, pojdimo! Glejte, ta, ki me bo izdal, se je približal."

JUDA VODI LOV NA JEZUSA

Ko je še govoril, glej, je prišel Juda, eden izmed dvanajsterih, in se približal. Vedel je dobro za ta kraj, zakaj tam se je Jezus s svojimi učenci mnogokrat sešel. Z Judom je prišla velika množica z meči in koli od velikih duhovnikov in ljudskih starešin s svetilkami in plamenicami. Njegov izdajalec jim je bil dal znamenje: Kogar bom poljubil, tisti je, njega primite in ga varno peljite.

In ko je prišel, je takoj stopil k njemu in rekel: Pozdravljen, učenik! In ga je poljubil. Jezus mu je rekel: "Priatelj, s poljubom izdajaš Sina človekovega?" —

Tedaj je Jezus, ki je vedel za vse, kaj se bo z njim zgodilo, stopil naprej in jim rekel: "Koga iščete?" Odgovorili so mu: Jezusa Nazarečana. Jezus jim reče: "Jaz sem". In ko jim je rekel: "Jaz sem", so stopili nazaj in popadali na tla. Nato jih je spet vprašal: "Koga iščete?" Rekli so: Jezusa Nazarečana. Jezus je odgovoril: "Rekel sem vam že, da sem jaz Jezus. Če torej mene iščate, pustite že, naj odidejo" — da so se izpolnile besede, ki jih je bil izrekel: "Nikogar izmed teh, katere si mi dal, nisem izgubil".

Tedaj so pristopili, stegnili roke po Jezusu in ga prijeli. Ko so pa ti, ki so bili krog njega, videli, kaj se bo zgodilo, so rekli: Gospod, ali naj mahnamo z mečem? Simon Peter, ki je imel meč, ga je potegnil in mahnil po služabniku velikega duhovnika in mu odsekal desno uho. Služabniku je bilo ime Malh. Jezus je rekel: "Nehajte, ne več!" In dotaknil se je ušesa ter ga ozdravil.

gela okrepčevalca. Kakor vedno, tako tuli tu zmagava v Jezusu božja volja nad človeško, popolnoma se vda v nalogo, ki mu jo je določil Oče in si jo jeprosto voljno naložil tudi sam. S trpljenjem in smrtjo hoče odrediti človeštvo.

Velika skrivnost je za nas, kako je mogel Jezus prestajati tak predokus smrtnega boja, čeprav je bil kot Bog v tesnem objemu z Očetom in Sv. Duhom. Ni dvoma, da si je dovolil prizore na Oljski gori le zato, da bi dal zgled nam, kako naj se mi vedemo v raznih bridkosti življenja. Posebej, da bi razmišljali o gnusobi greha, ki je edini kriv Jezusove agonije.

IZDAJALEC DOSEGA NAMEN

Zanimivo je vedeti neke okoliščine v zvezi s prenočevanjem Jezusovega spremljavanja v vrtu Getzemani. Judovska postava ni dovolila, da bi kdo tisto noč po končani velikonočni večerji odšel iz Jeruzalema. Vsi so morali osati v mestu, vendar ne ravno pod streho. Tisti del Oljske gore, kjer je bil vrt Getzemani, je še spadal pod mesto, ne pa Betanija na oni strani gore, kjer je Jezus z apostoli prejšnje noči prebil. Zato se apostolom ni zdelo nič čudno, če bi vso noč prespali v vrtu Getzemani. Poleg tega je razumljivo, da so se vdajali spancu, ko je bilo itak pozno ponoči. Tudi Judež je vedel, da bodo ostali tam in ne nadaljevali poti v Betanijo — vse se je lepo ujemalo.

Rimski vojaki, ki jih je Pilat tempeljski straži dovolil vzeti s seboj na lov za Jezusom, seveda Gospod niso poznali. Judež ga jim je moral pokazati. Čeprav je svetila polna luna in so imeli s seboj plamenice, je bilo pod drevjem vendar lahko tako mračno, da bi Judovo kazanje na Jezusa od daleč ne bilo dovolj spoznavno. Zato je bil med njimi domenek s poljubom. Jezus je poljub izrabil za to, da je še zadnjič skušal izdajalcu zbuditi vest. Takoj nato je pa njemu in drugim pokazal, da je bil domenek s poljubom nepotreben. Sam je stopil naprej in povedal: jaz sem tisti, gi ka iščete. Ujeti se je dal prostovoljno.

Pa je že spet tu Peter s svojo običajno prenačelnostjo. Kar z mečem po lopovih, ki hočejo Gospoda odpeljati! Seveda je dobro mislil, kot zmeraj, pa spet je dobil dober nauk, kot zmeraj. In narejeno škodo je Gospod popravil s čudežem. Vsi evangelisti poročajo o odsekanem ušesu, pa le Janez pove ime (Malh) onega hlapca in le Luka pove, da je Gospod odsekano uho ozdravil. Da ta očitni čudež ni napravil večjega vtisa na pričujoče, se da razlagati s tem, da v zmešnjavi večina čudeža niti opazila ni, pa tudi iz sovražne nastrojenosti do Gospoda, ki je obvladovala vso sodrgo.

OD P. PODERŽAJA

NI SE NAM OGLASIL tako hitro, kot je pričakovala naša aprilska številka. Pa zdaj tudi vemo, zakaj ne. Njegovo najnovejše pismo pove: **Premestili so me na mestno faro v Calcutti.** Imam torej nov naslov . . .

Če pride kaj takega vmes, lahko razumemo, da pošta ne deluje gladko in marsikaj zaostane. Svoje novo mesto opisuje tako: župnja v Calcutti obsega del centra mesta in velik kos zaledja proti severu. Farani so razkropljeni med nekristjani. Tudi jih je zdaj manj kot nekoč. Bili so po večini železničarji, ki so pa odšli v obljubljeni deželi Anglijo in Avstralijo. Fara je dvojezična, pridigati treba angleško in bengalsko. Prejšnjo postojanko — KHARI — je prevzel mlajši misijonar, ki bo naporno službo lažje prenašal.

V Calcutti naš p. Stanko seveda računa tudi na obilno zaposlenost med nekristjani, bodisi v verskem ali dobrodelnem smislu. Misijonar hoče in mora biti vsem na razpolago in ga tudi znajo najti. Zato pravi v tem pismu tako:

“Prav prisrčno se dobrotnikom zahvaljujem za spomine v molitvi in velikodušne darove. Obogateva bom tudi nadalje zelo potreboval in se že vnaprej zahvaljujem.”

Niti z besedico pa ne omenja, da bi po zmagi komunistov ob volitvah bil misijon kakor koli ogrožen. Tega smo se bali, ko smo vedeli, da so prav na ozemlju Calcutte komunisti dobili večino. Iz drugih virov vemo, da komunisti tudi po zmagi niso enotni, razdeljeni so s svojimi simpatijami med Moskvo in Peking — vrhu tega baje oboji odbijajo poseg tako Sovjetov kot Maovcev v indijske notranje zadeve.

Zanimiv je izrezek iz angleškega dnevnika v Calcutti, ki ga p. Stanko prilaga svojemu pismu. Poskusimo po naše povedati:

“Cirkusi nikjer na svetu ne uspevajo tako slabo kot pri nas v Calcutti. Tu so namreč vsi meščani izvežbani v cirkuških nastopih, zato se kaj malo menijo za poklicne cirkuse ki jih vabijo na obisk.

“V poklicnem cirkusu vidiš smešno oblečenega klovn, ki se zvera na trapezu, pod njim je pa razprostrta rešilna mreža, če bi le zdrknil s trapeza. Po naših cestah pa telovadijo na bežečih avtobusih dan za dnem delavci in uradniki na poti v službo in od nje. Krčevito imajo zapičene nohte prstov v okenske okvire, noge jim počivajo

na blatnikih vozila, pod njimi pa ni rešilne mreže, samo bežeča bežeča blatna cesta.

“V poklicnem cirkusu, kadar se kdo zavihti na hrbet cirkuškega konja, ni nikogar, ki bi hotel konja zajahati prav isti čas. Recimo, da je jahačica dekle, pogledajte, kako ritmično galopira na svojem šarcu. Na cesti pa, naši stari natlačeni tramvaji odskakujejo po svojih obrabljenih tirih — hop, hop, hop — da moraš biti vse boljši jahač kot tisto dekle v cirkusu.

“Akrobat v cirkusu žonglira z najrazličnejšimi predmeti, da razkazuje svojo spretnost. Mi na avtobusih in tramvajih žongliramo s košarami, cajnami in žaklji, ko skušamo v gneči najti v žepu kovanec za kondukterja.

“V cirkusu si krotilec živali upa v levjo kletko, mi si prav tako upamo preko ceste sredi mesta, kjer je najhujši promet. Zanimivo je gledati, kako lovimo ravnotežje in tudi padamo na cestni tlak z obrazom naprej, pa niti ni treba, da se spotaknemo nad olupki banan.

“Tako torej. Čemu bi hodili v poklicne cirkuse, ko si jih sami prirejamo na mestnih ulicah dan na dan.”

Novi patrov naslov: St. John's

308, Acharya P.C. Road
Calcutta — 9, West Bengal, INDIA.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 7: Neimenovan, Vic.; § 6: Marija Krajnik;
§ 4: Lazar Furlanič; § 3: Marija Jurčič, Franc Plohl;

§ 2: Slavko Pekol, Karl Bezjak, Agnes Hodalj, Miro Penca, Ciril Jamšek Alojz Mezgec, Janez Marinič, Jože Tomšič, Alojz Žužek, Jože Stres, Rado Škofic, Mirko Horvat, Anica Srnc, Bogo Krševan, Marija Urbas;

§ 1: Alojz Kovačič, Vil Bauer, Ivanka Dodič, Stanko Fatur, Anton Kosi, Martin Pirc, Roža Franco, Maria Taubner, Jože Medved, Pavlina Pahor, Jože Bregantič, Alojz Hrast, Tomaž Klinar, Jože Lipec.

P. PODERŽAJ, INDIJA. — Trije neimenovani po § 2.

SLOMSKOVA ZADEVA. — Angela Kostvec § 2, Neimenovan § 3.

Prisrčna hvala vsem. Vztrajno nadaljujmo!

x x x x

Ko je bil pričujoči spis že pripravljen za tiskarno, je prišlo starejše misijonarjevo pismo, ki se je med potjo nekje zataknilo. Seveda je iz KHARI, prejšnjega mesta p. Stanka. Vsaj naslednji izvleček bo še vedno zanimav:

"Tu v naši okolici zdaj vlada ZELENI PREVRAT. O tem se zdaj v indijskih časopisih mnogo piše. Indijskemu kmetu so se odprle oči. Umetna gnojila in boljša semena so v njegovo starokopitno gledanje na kmetovanje prinesla pravo revolucijo. Ko je videl, na primer tudi našem misijonarskem zamljišču v Khariju, kako zapovrstno obdelovanje polja skoraj vse leto rodi in je potrebna dvojna, trojna žetev na leto, je spoznal, da vse to niso le lepe sanje in govoričenje mestnih škriccev. Tedaj je pljunil v roke (pa sem po slovensko povedal, indijskemu kmetu se to neznanosko studil), pa je zagrabil za motiko in plug...

"Sadovi? Kjer ste poprej izven deževne dobe videli le sivkasto razpokano zemljo, zdaj zelenijo polja raznih vrst riža, ki bogato rodi. Tisti, ki ima-

jo kaj polja, so si precej opomogli. Žal, da med katoliškimi kmeti tu okoli 85% nima koščka zemlje. Ko pešačim po deželi in obiskujem vernike, se mi iz slamo kritih hiš oglašajo transistorji (jaz ga nimam). Sem gledal kmeta, ki se je na majhnem kosu zemlje skoraj v krogu sukaj z voliči, ob robu polja mu je pa tičal transistor in mu pel bengalske popevke iz Calcutte.

"Potem sem šel maševat daleč preko dveh rokavov reke Gangesa. Nekaj mojih faranov je z izdolbenim palmovim hodom ritmično zajemalo vodo iz ribnika ob poti, družbo jim je delal transistor in jim pel. Drugje na samem sredi polja zaslišim popevko. Zagledam kmečko deklo, ki prihaja mimo in nese v roki odprt transistor. In ko pridem do kake vasi, mi takoj vedo povedati naj-novejše dogodke v Calcutti, v Delhiju in še drugod po svetu. Med zadnjimi volitvami, ko je rdeči val preplaval Bengalijo, sem bil zunaj po vaseh, pa nisem prav nič zaostal v poročilih o izidu volitev.

"Transistor . . ."

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Viktorija Sandra Jamšek, Strathfield. Oče Ciril, mati Frančiška r. Sladič. Botra sta bila Stan-ko Ferjančič in Ivanka Bulovec — 6.4.1969.

Vanessa Liane Michelle Stare, Croydon Park. Oče Franc, mati Anica, roj. Vida. Botrovala Ivo in Mihela Šušteršič — 6.4.1969.

Anita Ivanka Janžekovič, Condell Park. Oče Martin, mati Marija r. Fabjančič. Botra Anton in Marija Fabjančič — 6.4.1969.

Roberto Dekleva, Erskineville. Oče Jože, mati Marija r. Muskovič. Botrovala Toni Kovačič in Danica Muskovič — 12.4.1969.

Anton Rožič, Blacktown. Oče Anton, mati Olga r. Marušič. Botrovala Peter Zorzut in Slavica Aster-Stater — 13.4.1969.

Damijan Erik Kobal, Canberra. Oče Kocjan. mati Rafaela r. Štrancar. Botra Vinko in Adrijana Kobal — 20.4.1969.

Katarina Ana Klinar, Cabramatta. Oče Tomaž, mati Vida r. Fideršek. Botrovala Jože in Ana Petek — 25.4.1969.

Jože Horvat, Fairfield West. Oče Viljem, mati Marija r. Langen. Botra Janez Horvat in Zlata Ratko. Botra Janeza Horvata, ki je v domovini, je pri krstu zastopal Franc Ratko — 26.5.1969.

Misli, June, 1969

Ivan Roman Jeraj, Fairfield West. Oče Roman, mati Lidia r. Karbič. Botrovala sta Patrik in Dragica Veličić — 27.4.1969.

David Anthony Slavec, Seven Hills. Oče Jože, mati Magda r. Vidmar. Botra Robert in Gwen Mršnik — 27.4.1969.

Edvard Frank Zorzut, Auburn. Oče Oskar, mati Frančiška r. Nagode. Botra Egon Marinič in Marija Prinčič — 3.5.1969.

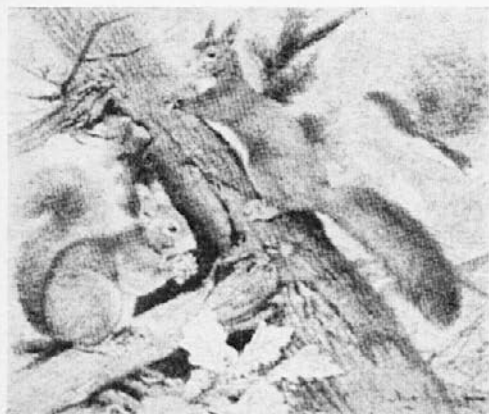
Natalija Susan Kralj, Karimbah. Oče Martin, mati Olga r. Borštnik. Botra Franc in Barbara Korošec — 3.5.1969.

Robert Pečovnik, Mt. Druitt. Oče Franc, mati Marija r. Urih. Botrovala Mirko in Marija Godec — 4. maja 1969.

Daniel Zec, Toongabbie. Oče Dinko, mati Ivanka r. Fideršek. Botrovala Silvio in Silvana Burlovich — 1. junija 1969.

P o r o k a

Boris Dolmark iz Kozane v Brdih in **Kristina Jakop** iz Celja. Priči sta bila Evgen in Ada Braj-dot — 26.4.1969.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Bil je v Sloveniji

Dragi Kotičkarji: — Že dolgo se pripravljam, da bi napisal, kako je bilo na obisku v Sloveniji. Bili smo tam eno leto. Že na ladji smo se imeli kar lepo, potem v Sloveniji pa še lepše. Otroci smo se posebno veselili snega, ki je tako na drobno naletaval in si kmalu videl vse belo. Radi smo se sankali, jaz sem pa za vajo tudi smučal. Zima je tudi tisti čas, ko so koline. Najboljše so bile klobase.

Spomladi je bilo vse zeleno in posuto z zvončki in vijolicami. Otroci smo se vsega veselili in letali čez hribočke in dolinice. Radi smo šli na obiske in izlete. Eno nedeljo smo šli iz Metlike v Dobrnjč, kjer je bil rojen škof Baraga. Od tam smo šli na Brezje in nazaj grede smo si ogledali Stično. Tam je velik samostan in tudi cerkev je zelo velika. Videl sem gospode oblečene v bele obleke. Ko je bila vojna, so imeli veliko vrsto gospodov in na dan po 50 maš. Meni se je zelo dopadlo v Stični in sem rekel mami, da bi kar tam ostal.

Videli smo še veliko cerkva in mest. Bil sem tudi v več zvonikih, tako na Lokvici, v Metliki, na Suhorju in pri sv. Antonu v Trnovcu. Tako je lepo videti, ko ima vsak hribček cerkvico. V Ljubljani je najlepša stolnica in frančiškanska cerkev. Od vseh je pa najlepša na Brezjah. Vse cerkve so polne ob nedeljah.

S sestrico Mici sva bila tudi pri birmi, ona je pa teden poprej prejela prvo sv. obhajilo. Jaz sem bil tudi ministrant. Dopadlo se mi je zvonjenje, ki vabi k mašam. Rad sem tudi pomagal pri delu domačim, najrajši sem se pa vozil s konjem.

V jeseni smo otroci uživali. Po gozdu smo lovili polhe in nabirali gobe, ki jih je bilo veliko. Na hribu smo pekli kostanj v žerjavici. Tudi v vinograd smo radi šli in poiskali najboljše grozde. Mošt je bil tako sladak, da se je lepo pil. O sv. Martinu smo pa dobili vino, ki smo ga morali le po malo piti.

Res sem vesel, da sem videl toliko lepega in spoznal vse moje sorodnike. Naša stara mama bi rada videla, da tam ostanemo, kar pri njih. Pa če bo mogoče, bomo še prav radi šli k njim na obisk. Sedaj se moram pridno učiti, da ne zaostanem v četrtem razredu. Lepo vse pozdravlja **Martin Konda**, No. Strathfield, NSW.

Bil je materinski dan

Dragi Kotičkarji: — Počitnice so minile, zopet smo pričeli šolo. Obljubila sem, da bom povedala, kako bom preživela počitnice. Preveč sem se jih veselila. Zato pa mi ni bilo dano, da bi kam šla. Med mojimi počitnicami je bila mama bolna in tako je tudi moj izlet v naravo odpadel. Namesto tega bom pa povedala, kako je bilo na materinski proslavi. Vršila se je v nedeljo popoldne na slovenski zemlji. Začetek je bil ob 2h. Nastopalo nas je precej otrok. Vsak je kaj povedal. Mamice so bile vse vesele, ko so nas videle. Zdeli smo jim zelo pridni, ko smo se naučili toliko prav za nje in njihov praznik. Po končanem sporedu je bilo malo okrepčila. Dan je bil zelo lep. Tako smo bili vsi veseli in dobro razpoloženi. Lep pozdrav! — **Mirjam Bavčar**, Fairfield, N.S.W.

V Slovenijo pojde

Dragi Kotičkarji: — To je moje prvo pismo. Stara sem šest let. Zato mi pa mama pomaga pisati. Rada bi vam povedala, da pojdem z mamo in atekom v Slovenijo na obisk. Tam bom prvič videla staro mamo in dedeka. Mama mi pripoveduje, kako je tam. Videla bom krave in mnogo lepih stvari. Naučila se bom dobro slovensko. Ko pridem nazaj, vam bom napisala, kako je bilo doma. Lepo pozdrave in na svidenje! — **Majda Gjerek**, Heidelberg, Vic.

SLOVENSKI KRAJI: F.G.

Frankolovo je kraj ob cesti Celje — Maribor. Pomemben je zaradi starega rimskega mostu in gradu. Znan je tudi bazen s stalno temperaturo 19 stopinj Celzija.

Golnik je vas na Gorenjskem pod Križno gor. Znan in pomemben je najbolj zaradi zelo modernega zdravilišča za tuberkulozo, to se pravi: za bolne na pljučih (t.b.)

LAYING CORNERSTONE OF SLOVENE COLLEGE

The Holy Father received 500 Slovene pilgrims on Thursday May 9th, who were led by their bishops and who had come to Rome to be present at the laying of the foundation stone of the Slovene College. The Holy Father blessed the stone, and spoke in Latin as follows:

Venerable Brothers and beloved Children:

We gladly welcome you here to Our presence and give you Our paternal thanks for the homage which, with fervent piety, you have desired to bring to Us today.

We have been told of the reasons which led you to undertake this pilgrimage, the first since your ecclesiastical province was erected around the metropolitan see of Ljubljana. These reasons are a very great solace to Us, since they throw clear light upon the sincerity, firmness and practicality of your Catholic faith. This Catholic faith was brought to your people by the holy brothers Cyril and Methodius. You have accepted it as a most precious inheritance and have kept it with unconquered fortitude of mind for many centuries, and at the same time have never ceased to

nourish and foster it before the Chair of Peter. This is demonstrated by the laudable intention which you have of building a college in this venerable City, where your priests may be even more fittingly instructed in holy doctrine and love for Christ and his Church.

You can therefore readily understand with what willingness and hope We agree to your request, and perform the rite of blessing the cornerstone for this College, which by a happy augury has been taken from a place near the tomb of the Prince of the Apostles himself.

We do this in a spirit of great affection, and We are certain that this new College will give greater and greater strength among you to that Roman faith which the Apostle Saint Paul praised (Rom. 1,2), and will link your ecclesiastical province to the Apostolic See with ever closer bonds.

In the meantime We impart Our Apostolic Blessing lovingly in the Lord as a pledge of heavenly graces to all of you singly, and to the dearly beloved Slovene people. May it ensure that Our paternal prayers shall have effect and produce happy results.

TAKA SEM BILA — ALI SEM LAGALA?

Antonija Stojkovič

MOJA ROJSTNA VAS ORLEK je kake tričetrt ure oddaljena od Sežane, kamor sem začela hoditi v šolo. V zimskem času smo otroci na dolgi poti pretrpeli precej mraza. Tudi snega je bilo večasih do pol metra. Na nujno prošnjo vaščanov je župan v Sežani dovolil, da se je naša šola nastanila pri nekem kmetu v vasi. Prišel je učitelj, ki je stanoval v vasi, krščanski nauk nas je prihajal učiti kaplan iz Sežane.

Tega gospoda smo imeli otroci jako radi. Saj je imel v žepu polno lepih podob, ki jih je pa skopo delil. Vsak od nas je želel dobiti vsaj eno. Ni bilo lahko. Jaz sem se zelo trudila biti pridna. Lepo sem se učila, bila med potkom mirna in pozorna, odgovarjala sem gladko — podobice nisem dobila . . .

Neki dan nam je gospod toplo priporočal molitev, jutranjo, večerno, pred jedjo in po jedi, angelsko češčenje, posebno še enkrat — večerno. Tedaj mi plane v glavo nova misel. Vzdignem roko, migam s kazalcem in sredincem, težko čakam, da me katehet opazi.

“No, kaj boš povedala, Tončka?”

“Gospod, jaz sploh zaspati ne morem, dokler ne zmolim večerne molitve.”

“Pridna, Stojkovič, zelo pridna! To mi je všeč. Pridi sem, saj zaslužiš lepo podobico. Kar izberi si eno, ki se ti najbolj dopade.”

Držal jih je na dlani pred menoj kakih 15. Izbrala sem eno in se vrnila v klop zadovoljna in srečna.

Ali res čisto zadovoljna? Oglasila se mi je vest in me spraševala: ali si po pravici povedala? Ali se nisi zlagala, čeprav malo po ovinkih?

Res nisem mogla zaspati brez molitve, seveda ne. Ampak! Spala sem namreč na isti postelji z mamo in ona mi ni dala miru, dokler nisem zmolila, kar me je ona naučila. Če sem se obotavljala in se delala preveč zaspano, me je dregnila s komolcem: ali boš molila ali ne? Bom, mama, saj bom, še malo počakajte. Mislila sem, da bo mama zaspala in potem še jaz. Zastonj! Nič ni pomagalo, tako dolgo me je dregala, da sem nazadnje le morala izreči molitev. Večasih prav na kratko in tudi hitro.

Taka je bila tista “pridna Stojkovič”, ki je z napol lažjo dobila od kateheta podobico. Prav za prav — ali je bila laž?

V spomin na ta dogodek še vedno hranim podobico, čeprav je od takrat že 61 let.

Društveno življenje v maju.

PRETEKLI MESEC JE BIL z ozirom na društveno delo dokaj živahen. Na predvečer materinskega dne smo imeli v Smithfieldu zelo uspelo družabno prireditev s plesom. Dvorana je bila polna, razpoloženje prijetno — finančni uspeh zadovoljiv. Na materinski dan, v nedeljo 11. maja, so šolski otroci priredili materam piknik. Namen prireditve je bil, zbrati nekaj denarja za nakup šolskih klopi, ki jih učilnica na lastni zemlji nujno potrebuje. Tudi ta prireditev je uspela bolje kot smo upali misliti. Otroci so nastopili na prostem. Sodelovali so sledeči: Irma, Silvester in Bojan Žust, Andrejček Kobal, Bogdan in Miriam Bavčar, Peter Barba, Zdenka in Kristina Joželj, Diana Jeraj, Tanja Gržina, Edi, Vida in Ciril Košorok; Bojan Švigelj in Martinek Konda sta igrala na harmoniko. Po programu je bila prosta zabava. Otrokom so bile najbolj všeč na ražnju pečene klobase in limonada. Mislili smo, da bomo zaključili ob 4h, pa je bilo slovo še ob 7h težko. Veseli nas, da se na svojem počutite doma že sedaj, ko še ni nič urejeno. Za proslavo materinskega dne na slovenski zemlji je članica društvenega odbora, gospa Marija Košorok sestavila posebno pesem, ki jo je deklamiral njen nečak Ciril Košorok. Vsem, ki ste za potrebe šole dali svoj prispevek, lepa hvala. Skupno smo dobili \$ 150.00 za šolsko opremo.

Še nekaj drugih novic: Skupina društvenih članov je odšla na trimesečni obisk v domovino. Skupino vodi M. Okorn. Med drugimi bodo obiskali tudi Prešernovo rojstno hišo, ki je zdaj last narodnega muzeja. Kulturni referent društva L. Košorok bo tam oddal značko Prešernovega tabora v Sydneyu.

Pravila za registracijo društva je odbor do-dobra premlel in bo društvo registrirano, čim advokat uredi potrebne zakonite postopke.

Blagajnik, g. Ovičaj, Vas prosi, da poravnate zaostalo članarino.

Občni zbor društva bo letos verjetno proti koncu septembra, da bo dovolj časa za predhodno registracijo.

Delo Akcije za Dom bomo opisali v posebni brošuri po registraciji društva. V isti knjigi nameravamo objaviti tudi pravila registriranega društva.

Zvezo Slovenskih društev v Avstraliji namerava ustanoviti Slovensko društvo v Melbourne. Tudi naše društvo je voljno v tej skupnosti sodelovati.

Slovenska zemlja na 45 Ferrers Rd., Horsley Park, je članom društva in prijateljem vedno na razpolago za manjše in obsežnejše družinske izlete. Stopite v zveza s hišnikom ali Fr. Kavčičem, ki gledata na naše posestvo. Prostora je dovolj, tudi drv za "BAR-B-Q" ne manjka.

Pošta: Vso pošto naslavljajte na naš novi naslov:

Slovene Association Sydney
P.O. Box. 93. FAIRFIELD, 2165.

Jože Čuješ, predsednik

KAJ JE ZGODOVINA? Odgovarja prof. Congar v Strassbourgu: Zgodovina je nastajanje kulture, se pravi, časovna zaporednost in skupnost prizadevanj človeka kot družbenega bitja, da izoblikuje to zemljo za človeka vredno bivališče; torej je zgodovina življenje človeštva. V tej zgodovini lahko razlikujemo razvojne ravni po tem, ali je razvoj vezan na bolj ali manj stalne realnosti, na počasnejši ali hitrejši ritem, pa še na druge pogoje razvoja. Zato poznamo zgodovino, ki je navezana na zemljepisno okolje, zgodovino, ki je vezana na družbeno strukturo, zgodovino, ki je vezana na posameznike, na poedine dogodke, nova odkritja, pa tudi na gola naključja.

ZGODOVINO ČLOVEŠTVA poznamo približno za 6000 let nazaj. Toda vsa ta tisočletja nikakor ne obsegajo "svetovne zgodovine". Do nekako 1000 let pred Kristusom poznamo le zgodovino posameznih narodov. V prvih treh "zgodovinskih" tisočletjih so se ljudstva razvijala brez zvez in stikov z ostalim svetom. Ni še bilo mogoče ustvariti "svetovne zgodovine". Do nje je prišlo tedaj, ko so Asirci v prednji Aziji začeli osvajati sosedenje dežele, ki so jim bile kolikor toliko znane: Medijo, Babilonijo, Kaldejo, Perzijo in tako naprej.

DRUGA PLAT ZVONA

Slovenka, še dekle

NE PIŠEM TEGA TOLIKO V SVOJEM IME-NU, čeprav tudi sama čutim, da je potrebno na tisto kaj pripisati. Namreč v aprilski številki MISLI je bil na zadnji strani članek, ki je moške vse preveč povzdignil, ženske pa ponižal. Tako so se izrazile poročene žene, ki so govorile o članku, jaz sem pa slučajno poslušala. Sem jim rekla, da naj napišejo protest, pa se nobena ni za to zavzela. Bojijo se, da bi mož zaslutil, kdo je pisal, potem bi bil ogenj v strehi.

No, jaz sem še dekle, takega strahu nimam, Bojim se pa, da bi dobila takega "dedca", kot nekatere pravijo, da ga imajo. Ni samo zaradi one-ga članka, da slišim dosti, kako se godi nekaterim poročenim ženskam, tudi brez tega človek lahko marsikaj sliši, pa tudi vidi, če noče imeti zaprtih oči. Pa sem se namenila, da bom jaz pisala, če-prav ne vsega iz svojih misli, iz doživetja pa še manj. Če bo natisnjeno v MISLIH, bom gotovo da-la prebrati tistemu moškemu, ki me bo kdaj vprašal, če ga čem poročiti. Če bo zameril, bom takoj vedela, koliko je ura, in bom čakala na drugega. Tako sem se zarekla in bom tudi držala.

Žene so se menile nekako takole: Veliko moških je, ki svoje žene nič ne spoštujejo in tudi z njo nič človeško ne ravnajo. Vidi se jim, da so se poročili samo zato, da imajo pri sebi sužnjo, ki mora skrbeti samo za njihovo ugodnost, potem pa dobro kuhati, pospravljati in delati vse, česar se on doma ne pritakne. Zmerom jo priganjajo k delu in če ne naredi po njihovem okusu, jo zme-rjajo kot psa. Za pameten pogovor nimajo časa, pa tudi smisla ne. Molči, kdo bo poslušal tvoje traparije, to žena tolikokrat sliši. Še to ni gotovo, da ji ne bo z udarcem zaprl ust.

Hudo je za poročene ženske, če ima mož pri sebi svojo mater, ki ga drži "pod diktaturo", kot da bi bil še samo njen sinček. Sinova soproga bi že znala pokazati in rada bi pokazala, da je "mož gospodar", pa kako naj, ko je pa mož lutka svoje matere, soproga pa njena in še njegova sužnja.

Ali pa, kako je z ljubosumnostjo poročenih žen? Če njen mož do same nima druge besede kot zadirčnost in kvečjemu norčevanje, kako je

neumna in prazne glave, če pa pride v družbo drugih žensk, pa kar vpričo svoje žene zna "dvo-riti" vsem po vrsti in jim izkazuje svojo prijaz-nost, ženo pa pusti samo nekje sedeti. Ali naj taki ženi kdo zameri, če postane ljubosumna? So pa spet drugi moški, ki se pred ljudmi delajo na vse mogoče načine ljubeznivi do svoje žene, ko pa sta spet sama, nima zanjo človeškega pogleda. Ali naj tako hinavščino žena mirno požre in ne čuti odpora do takega moža?

V onem članku je rečeno, da ljubosumna že-na včasih moža naravnost prisili, da ji je nezvest. To je že lahko res, pa nič manj, morda še bolj, velja to za marsikakega "dedca", da ženo prisili k nezvestobi. Da, če človek količkaj pozna okoli-ščine v mnogih hišah, kjer stanujejo poročeni, dostikrat samo mož in žena, dostikrat mož in žena z otrokom ali otroki, bi prav lahko vseh tistih pet točk v aprilskem članku predelal tako, da bi vse letelo na moškega in bi žensko tako opravičil, kot izgleda, da je članek opravičil dedca.

Nam ženskam ne gre za to, da bi se ne smelo nič zapisati v člankih o naših napakah. Saj vemo, da jih imamo. To pa kar naravnost povemo, da bi bilo pošteno in prav, če bi se več pisalo tudi o na-pakah zakonskih mož — ali pa tudi že o takih, ki se šele mislijo ženiti. Radovedna sem, če bi se na-pisali dve knjigi, ki bi ena pisala o napakah moških, druga o napakah žensk, radovedna sem, ka-tera bi bila bolj debela in morda tudi bolj zani-miva.

Ženske se ženemo za enakopravnost z moš-kimi, to je splošno znano. Ta enakopravnost po-sega na zelo različna stališča človeškega življen-ja. Očitajo nam radi, da smo preveč zahtevne. Še ženske same, vsaj nekatere, so zoper to in se iz drugih žensk norčujejo. Jaz se ne bom spušča-la v vse te zahteve in poganjanja za enakoprav-nost, samo to rečem, da naj bomo vsaj "enako-pravne" pri razdeljevanju ženskih in moških na-pak v člankih in spisih v listih in knjigah, pa se-veda tudi v listu MISLI. Urednik se bo morda iz-govarjal, da je tisti aprilski članek prepisal iz MLADKE in torej on ni kriv. Zakaj pa ni v maj-ski številki od nekje prepisal članka o petih (lahko bi jih bilo 50) napakah zakonskih mož?

PRIPOMBA: Zato ne, ker je čakal, kaj boste ženske na to rekle. Dočakal je in je vesel, da lahko zdaj objavi. Ženske in moški (ne vsi in ne vse) imate poleg vseh drugih 50 napak še eno: berete (ne vsi in ne vse!), kritizirate, pero v roke vzeti in kaj napisati — to pa zlepa ne! — Ur.

Z Vseh Vetrov

"DOMOBRANSKO POVABILO" je naslov pozivu, ki ga objavlja Svobodna Slovenija v Argentini. Glasi se: "Domobranci in njih gostje iz Slovenske vasi, zbrani na prijateljskem kosilu dne 20. aprila 1969, tretjič najiskrenejše vabijo obe bojevniki organizaciji okrog VESTNIKA in TABORA, da začno nemudoma in za vsako ceno delo za skupnost in edinstvo bojevniki organizacije ali še točneje povedano: ZA ENO SAMO bojevniki organizacijo."

ZELO PODOBEN POZIV kot na Vestnik in Tabor tu zgoraj, je potreben na naslov GLASU SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE in SIJU SLOVENSKE SVOBODE. Tudi oba imenovana lista izhajata v Argentini v bližini Vestnika in Tabora in predstavljata nepotreben razdor ali "ločitev duhov", ki so sicer v glavnih življenjskih vprašanjih zelo blizu, v volji iskrenega sodelovanja pa kar zelo daleč. Zares je čudno, da priznane bistre glave v teh časih ekumenizma in dialoga bolj verjamejo v drobljenje, kot v medsebojno povezovanje.

SLOVENSKA OBALA OD ANKARANA preko Kopra do Pirana dela skomine ne samo Italijanom, čujte in strmite — tudi Hrvatom! Radi bi zapisali: Hrvat, namreč nekemu Karlu Iliču, ki je podpredsednik hrvatskega nacionalističnega gibanja v Kanadi. Ta namreč očita Slovancem, da so si po krivici prilastili 25 km morske obale ob Jadranu, ki da je v resnici hrvaška. Toda ker je Iličvo obdolžitev objavil frančiškanski list DANICA v Chicagi, ki jo berejo tisoči in tisoči Hrvatov po svetu in — molčijo, bo že treba pustiti, kar smo zapisali: Hrvatom! So pač prehudi nacionalisti in čut pravičnosti jih prerad zapusti. Pomozi jim Bog!

VELIKA VREDNOST DOBREGA TISKA je tudi v tem, da nas plemeniti in dela boljše. V borbi z življenjem, v skrbi za vsakdanji kruh, smo vsi nujno na isti poti — postajamo trdi. Zavoljo tega delamo svet še ožji in še bolj robot. Pomislimo, kako je po fabrikah. Trd človek udarja ob trdega, kakor da plemenitosti ia svetu sploh več ni . . . Človek, ki izgubi odnos do dobre knjige, do tiskane dobre besede sploh, nujno izgublja na človečnosti, njegovi odnosi do soljudi postanejo uradni, mrzli, na soljudi gleda samo še kot na kruhoborce. (Karel Mauser).

PETNAJST LET STAR FANT je imel pred seboj vprašanje ankete: Kaj bi storil, če bi te oče udaril? Pomislil je in zapisal: Vesel bi bil, ker bi vedel, da se oče zanima zame. Bil sin bogataša in oče ni imel časa zanj. — Premišljujejo naj o tem oni starši, ki jih je precej tudi že med nami, kateri zaradi premožnega družinskega stanja nudijo otrokom vse užitke, kar si jih poželijo. Tako ravnanje prinese kmalu bridke sadove. (Anica Kralj).

V BELI KRIZANTEM je Ivan Cankar zapisal: "Senco gledajo moje žive oči, luč vidi edino moje srce, ki gleda v prihodnost . . . Današnji čas se mi zdi kakor človek, ki stoji na trhli brvi: ne na tem bregu ni ne na onem, brez moči je in brez zaupanja, omahuje, ves majhen in malodušen . . . Najbrž se mu devetkrat povrne moč, kadar stopi na oni breg . . . najbrž. Ali zdaj stoji na trhli brvi".

O MITJU RIBIČIČU, novem Titovem "ministrskem predsedniku" za prihodnji dve leti, je neki "najvažnejši dnevnik" v Argentini pisal, da predstavlja liberalni element v Jugoslaviji. V listu je bilo še več takega o Ribičiču, da je bralcem moral postati simpatičen. Tednik "Svobodna Slovenija" v Buenos Airesu je na to reagirala s tem, da je v španskem in slovenskem jeziku obsodila tako neodgovorno poročanje časnikarjev, ki pišejo očitna potvarjanja. Sama je tudi navedla nekaj, dokumentiranih podatkov, ki kažejo Ribičiča v vse drugačni luči, še daleč ne v "liberalni".

OSEM ŠKOFOV NA KUBI je izdalo skupni pastirski list, ki pozivlje vlade sveta, posebno ameriške na severu in jugu, naj prenehajo z gospodarsko blokado Kube. Trdijo, da blokada povzroča veliko nepotrebne pomanjkanja v Castrovi deželi in ovira zelo potreben razvoj. Ali so škofje "sopotniki" komunističnega Castrovega režima? Ali ne vidijo, kako skuša Castro še v druge južnoameriške države uvesti svoj komunizem? Neki tolmači pastirskega lista kubanskih škofov mislijo, da so škofje dali svoje izjave zato, ker je Kuba zaradi blokade od strani svobodnih držav zmerom bolj gospodarsko odvisna od Sovjetije. Te odvisnosti škofje ne vidijo radi. Naravnost tega niso mogli povedati.

NARODNA PRIPOVEDKA O JAKOBU KOVAČU

Poslal Ivan Štrucelj

Slikal Evgen Brajdot

VI.

NASLENJI DAN JE JAKOB odločil, naj za pripravo kosila ostane v gradu Marko, ki naj opoldne dvigne zastavo na stolpu. On in Jure pojdeta na lov, da ne bo vsak dan enako. Ob isti uri kot prejšnji dan se spet pojavi hudobec in zazija v Marka. Misli, da je isti človek kot včeraj. Ne čaka, da bi Marko kaj rekel, pograbi ga z grozansko silo in ga pretepa kot snop. Nzadnje ga brene pod mizo in odhajaje zažuga.

"Včeraj sem ti zagrozil s smrtjo, če te še enkrat najdem. Danes sem slučajno dobre volje, ne bom ti potrl kosti. Če boš pa jutri še tukaj, pri vsem peklu prisežem: po tebi bo!"

Tako je izrekel prisego in šel svojo pot. Marko je komaj lovil sapo pod mizo od bolečin, vendar je bil toliko pri sebi, da se mu je posvetilo, kakšen "krč" je včeraj držal pod mizo Jureta, kot zdaj njega. Vstati ni mogel, kosila tudi danes ne bo.

Na lovu sta Jakob in Jure ugibala vsak po svoje. Jakob se je čudil, zakaj zastave na stolpu ni, Jureta je skrbelo, če je tudi Marka obiskal vrag. Končno se odločita in se vrmeta v grad. Najdeta Marka pod mizo, vsega trdega od bolečin. Kaj se je spet zgodilo, začuden popraša Jakob.

"Žlica mi je padla pod mizo, hotel sem jo porabiti, zagrabil me je strahoten krč."

Jakobu ni šlo v glavo, zakaj naj bi krč takole vsakega grabil, ki je določen, da pripravi kosilo. Juretu pomaga, da spravi Marka spod mize, ne reče pa nič. Šele preden se spravijo k počitku, pove svojo odločitev:

"Jutri pa vidva na lov, bom jaz stražil grad in kahal kosilo."

Tako je tudi bilo.

"V R E D N O T E"

Slovenska kulturna akcija v Argentini je konec leta 1968 izdala PETO knjigo zbornika z imenom **Vrednote**. Uredil jo je Ruda Jurčec. Do nas je pripotovala po mnogih mesecih.

Pet pisateljev je prispevalo članke:

Jože Velikonja: Sodobna politična geografija in slovenska politična stvarnost.

Vekoslav Bučar: Zagoriče (vas na Koroškem) — zadnji ostanek Trubarjevih protestantov.

Srečko Baraga: Odnos Slovencev do Jugoslavije.

Vinko Brumen: Neše občestvo.

Tine Debeljak: Doneski k Levstikovemu Martinu Krpanu.

Vsi članki so stvarno utemeljeni in vredni branja ter razmišljanja. Z literarnega vidika je zelo zanimiv Debeljakov prispevek.

Ta zvezek VREDNOT je izšel kot izredno izdanje in predstavlja 67. knjigo dosedaj izišlih pri S.K.A. Stane \$3 in se naroča na naslov: S.K.A., Ramon Falcon 4158, Buenos Aires, Argentina.

SLOVENCİ V SYDNEYU

V A Š R O J A K

REGISTRIRAN TAX AGENT

vam lahko pripravi

"INCOME TAX RETURN"

Posvetujte se z ekspertom,
prihranite si denar.

Vergilij FERFOLJA, tel. 82-4737

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

66 Gordon St., Paddington, N.S.W. 2021
Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Službe božje

Nedelja 22. junija (četrti v mesecu):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30
Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15

Nedelja 29. junija (peta v mesecu)

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30
HAMILTON (S. Heart) ob 6. zvečer

Nedelja 6. julija (prva):

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 13. julija (druga)

Sydney (St. Patrick) ob 10:30
WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4.45 pop.

K MOLITVAM ZA DOMOVINO

Krožek Slomšek-Baraga spet vabi k molitvi za domovino Slovenijo v nedeljo 22. junija po sv. maši pri sv. Patricku, Sydney.

Mesec junij je posvečen posebnemu češčenju presv. Srca Jezusovega. Petek 13. junija prinaša lepi praznik presv. Srca. Zato nas ves mesec spominja milosti, ki nam iz tega božjega Srca pritekajo. Naša rojstna domovina se je od nekadaj odlikovala v tej pobožnosti. Prvi petki vsakega meseca so bili mnogim redni prazniki. Tudi danes se tega še zvesto držijo. Pridružujmo se rojakom doma v iskreni molitvi za blagor domovine.

Rajni dr. Odar je zapisal: "Visoka naravna dobrina sta domovina in ljubezen do nje. Za naravne dobrine pa katoličani Boga prosimo in molimo. Zato moramo Slovenci moliti tudi za domovino. Če je bila naša domovina kdaj potrebna posebno božje pomoči, je gotovo danes."

ANGEL SMRTI

V petek 23. maja zvečer se je rojak Jože Žlogar s svojo ženo Barbaro vračal od dela, ko ga je nedaleč pred njegovo hišo v Sutherland-u povozil avtomobil. Jože je prejel hude poškodbe na glavi in jim je še isti večer podlegel v Sutherland District Hospital-u. Vozač avtomobila je pobegnil s pozorišča nesreče in se šele čez nekaj dni javil oblastem.

Jože je bil star komaj 29 let. Rodil se je v Bušnji vasi pri Metliki. Tam ima starše, brata in sestro. Druga sestra, Marija, poročena Bossi, živi v Stanmoru (Sydney). Stric Franc Žlogar že precej let v Footscrayu, Victorija.

Jože je bil v Avstraliji okrog tri leta. Tik pred odhodom iz Nemčije se je poročil z Barbaro Cibani. V Sutherlandu sta si pred nekaj meseci kupila hišo.

Pogrebna maša je bila opravljena v cerkvi sv. Ivane Arške, Haberfield. Nato smo rajnika položili k večnemu počitku na Rookwood pokopališču. — R.I.P.

MORAMO SPET POVEDATI

Komu? — Tistim, ki hodite k maši, vsaj kolikor toliko, vsaj tu pa tam kakšno nedeljo ali praznik. Posebej tistim, ki gredo, kadar pač gredo, samo k slovenski maši. Morda bo branje teh vrstic koristilo celó takim, ki k maši sploh ne gredo, odkar so v tujini.

Povedati — kaj? — Ne ravnate prav, če greste k maši samo takrat, kadar in kjer mašuje slovenski duhovnik. Zlasti če ste v Avstraliji že 10 ali več let, ne ravnate prav, ako še vedno ostajate od "avstralskih" maš z izgovorom, da ne razumete.

Kristus ni rekel: "To delajte v moj spomin, pa samo v svojem materinskem jeziku". Saj pa maša tudi ni samo beseda ali molitev z besedo, je predvsem dejanje — daritev. Jezik pri tem ni glavno.

Cerkev ne pravi: Bodi pri sv. maši, kadar se opravlja v tvojem jeziku. Ne, vsak jezik je enako dober za vsakega katoličana. Če mašnega jezika ne razumeš, čeprav drugače že znaš kar dobro angleško — kdo je kriv? Tisti, ki še v vseh teh letih ni potrudil, da bi ga razumel. In to si — ti.

Slovenski duhovniki smo v Avstraliji, da naredimo za vas most od slovenskih maš do angleških. Nismo tu zato, da napravljamo med njimi — prepada! To vam moramo povedati, sicer bomo dali odgovor za svoj molk.

SLOMŠKU NA BARAGU — BOLJ UGLAJENA POT?

Urednik

OB NAVDUŠENJU ZA BEATFIKACIJO obeh naših slovenskih apostolov kaj hitro začutimo mrzel poliv, ko se spomnimo, kako ogromne so zahteve kanonskega prava za razglašanje svetnikov in blaženih. Najprej temeljite in včasih dolgoletne preiskave v škofiji smrti, potem prenos v Rim in tam spet vse od kraja. Poleg drugih zahtev so ogromne tudi denarne. Če ne vedno, pa vsaj pogosto.

Nedavno je papež Pavel izdal neka navodila, da se morajo procesi skrajšati in postati bolj preprosti. Nismo še dobili pred oči celotnega odloka, poročila pravijo, da naj se odpravi ločitev škofijskega in rimskega postopka, oba naj se zlijeta v eno. To vsekakor pomeni veliko olajšanje v delu za beatifikacije svetniških kandidatov.

Zdi se, da je nova papeževa odločba odziv na to, kar se je sprožilo že na drugem vatikanskem koncilu pred nekaj leti. O tem izvedenec dr. A. Strle v predgovoru knjige LETO SVETNIKOV takole piše:

“Običajenn beatifikacijski in kanonizacijski postopek je silno natančen in zahteva velikansko delo. In vendar bi bilo za versko življenje zelo važno, če bi bil kak zares visoko svetniško živeč vernik prav kmalu od Cerkve postavljen na svetilnik. Zdaj pride do razglasitve mnogokrat šele po več desetletjih ali celo stoletjih, odkar je bil proces uveden.

“Zato so na 2. vatikanskem koncilu in tudi po njem nastopili s predlogi, naj bi bilo dano dovoljenje, da razglasitev za blaženega lahko izvedejo tudi škofovske konference ali nacionalne sinode škofov. Z njo bi bilo dano dovoljenje, da se sme božjemu služabniku izkazovati javno češčenje v območju, za katero je škofovska konferenca ali sinoda pristojna; druge škofovske konference ali sinode pa bi mogle dovoljenje za javno češčenje blaženega raztegniti tudi na svoje pokrajine. Kako velik pomen bi imelo na primer za nas Slovence, če bi bila čimprej razglašena za blažena in za svetnika Anton M. Slomšek in Friderik Baraga!” —

Tako torej stoji zapisano na omenjenem mestu. Zdi se, da je papež že napeljal stvari v to

smer. Če bo ta način prišel v prakso, bodo Slomška lahko razglasili za blaženega kar škofje v Jugoslaviji, če ne morda celo samo slovenski škofje. Baraga bodo tako razglasili pač ameriški škofje, ker je umrl v Ameriki, Slovenci po vsem svetu pa ne bomo zamudili niti trenutka, da bi ga prevzeli od njih.

Morda k napisu nad tem člankom niti ni bilo treba postaviti vprašaja . . . Bomo gotovo kmalu še kaj več zvedeli.

Prav v isto smer kažejo tudi najnovejša papeževa navodila v zadevi liturgičnega koledarja. Poudariti hoče, da so svetniki, ki imajo velik pomen za ves verni svet, pa so drogi, ki imajo večji pomen le za nekatere kraje in čase. Izločitev nekaterih “starih” svetnikov iz liturgičnega koledarja je povzročila ponekod dosti negodovanja, pa največkrat le zato, ker niso skušali stvari do konca razometi.

Tudi o tem je že nekaj zapisal dr. A. Strle na omenjenem mestu:

“Od 77 ‘svetnikov, kolikor sta jih razglasila oba zadnja Pija in Janez XXIII, imajo res velik pomen za celotno Cerkev Terezija Deteta Jezusa, Don Bosko, župnik Janez Arški, Marija Goretti, Ludovik Montfort in Pij X. Drugi kanoniziranci imajo večji pomen za pokrajine ali za redove, v katerih so živeli in delovali”.

Vse to lahko rečemo tudi o “starih” svetnikih, ki so sicer “od nekdanj” v koledarjih in se omenjajo v mašnih molitvah. Jih je pa tudi zares preveč, da bi o njih kdo vedel vse, kar ve o njih zgodovina ali vsaj legenda. Zato je odslej prepuščeno pokrajinam, da škofje s pristankom ljudstva obdrže v liturgičnem koledarju kraja tiste svetnike, ki so jim bližji po času in kraju, morda tudi po krvi, ostale pa prepustijo večjemu češčenju drugod. Posamenemu verniku pa itak niti papež niti škof ne branita, da si izvoli za posebnega nebeškega zavetnika tistega svetnika, ki ga sam hoče, pa naj bo zapisan v liturgičnem koledarju ali pa ne.

Tudi ta nova ureditev liturgičnega koledarja po vsem videzu gladi pot “na svetilnik” našima škofoma Slomšku in Baragu. Bog daj!

NEW SOUTH WALES

Marrickville. — Lepe spomine mi je obudil list DRUŽINA, ki tudi k nam prihaja iz Ljubljane, ko je tako lepo spregovoril o BOGKOVEM KOTU. Ali še vemo, kaj je Bogkov kot? Mislim, da sem ga videl samo v eni hiši naših rojakov, odkar sem v tujini. Ko sem bil še doma, je bil Bogkov kot skoraj v vseh slovenskih domovih, vsaj kmečkih. Pri nas, to je v moji rojstni hiši, sta stala v Bogkovem kotu kip Srca Jezusovega in kip Lurške Mater božje. Ta Marijin kip je bil darovan moji pokojni materi, dobili so ga od svojega očeta za poročni dar. Kraljeval je v naši hiši in mislim, da še kraljuje, bil je priča vseh veselih in žalostnih dogodkov v družini. Bogkov kot nam je bil osrčje, kjer smo se zbirali večer za večerom k molitvi rožnega venca. Kip Srca Jezusovega smo izgubili tisti dan, ko so rdeči zaklali mojega brata. Ne vem več, kako je prišlo do tega, da je padel dol in se razbil. Morda je bil veter ali kaj. Vem pa, da je bilo tisti dan. Tako je ostal v Bogkovem kotu le kip Matere božje, vsaj do mojega odhoda od doma. DRUŽINA navaja iz opisa Bogkovega kota po besedah pisatelja Emilijana Cevca, da je tam predvsem križ, podoba Žalostne M.B., sv. Florijan in podoba zadnje večerje. Gotovo v moderne hiše ne spada taka zbirka slik in podob, kot jo kaže slika v DRUŽINI iz starih časov in se jih tudi sami še spominjamo. Vsaj križ, saj je lahko moderno izdelan, pa prav gotovo spada v vsako verno slovensko družino, pa naj bo doma ali v tujini. — **Peter Bizjan.**

Blacktown. — Po dolgem času sva tudi medve spet prijeli za pero in pošiljava dopis v MISLI. Morda bi morali pisati v Kotiček, pa ko imava ravno danes že 16. rojstni dan, sva menda za Kotiček že prestari. Bilo je pred leti, ko sva ravno medve s sestro Slavico predlagali Kotiček v MISLIH in p. urednik ga je res ustanovil. Seveda je pričakoval, da bomo me zmerom pisale vanj, pa smo ga zelo razočarale. Moramo priznati svojo krivdo, nekaj je pa tudi kriva velika zaposlenost. Sva namreč v četrti gimnaziji in je res veliko učenja in domačih nalog. Saj včasih je katera odnaju že držala pero v roki za pisanje v naš list,

pa se je takoj primešala slovenskim besedam — francoščina. Zdaj sva se le spet ojunčili in obetava, da bo za naprej bolje, pa tudi kaj bolj zanimivega bova napisali. Za danes naj le še to poveva, da zelo občudujeva gospodični Anico in Drago, ki tako skrbita, da bo Kotiček ostal pri življenju. Vedno sva radi prebirali Kotiček, pa tudi še kaj drugega v listu MISLI. Zdaj pa vsem lep pozdrav, Kotičkarjem in obema gospodičnima pa še posebej. — **Kristina in Avica Aster - Stater.**

Point Piper. — Oglasil se je rojak Stanko Aster-Stater iz Blacktowna in potožil, da so urednikovo objavo v prejšnji številki mnogi napak razumeli. Bralo se je namreč tako, kakor da bi bil Stanko svoje prejšnje ime spremenil prav zaradi politične kandidature. Toda to ne odgovarja resnici. Ko je ime spremenil, še ni imel prav nič slutnje, da bi kdaj nastopal kot kandidat pri političnih volitvah. Zakaj je ime spremenil, je razložil v posebnem pismu na naslov MISLI, ki pa iz neznanega vzroka ni prišlo v roke uredniku. Stanko pravi, da bo za julijsko številko na novo napisal, kar bi imelo iziti v pričujoči številki. Urednik pa obžaluje, ako je res kdo njegovo pisanje v majski številki napačno razumel. Ni se zavedal, da bi se to moglo zgoditi. — **P. Bernard, urednik.**

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi na

KRESOVANJE

v soboto 28. junija ob 8h zvečer
MASONIC HALL, GUILDFORD
(Corner Calliope & Kale Sts.)

Postrežba: Klobase, krvavice, kislá repa,
voda in kava. Kar je močnejšega, naj pride
z vami

Zelo bogat srečolov

Za odbor: A. Vodopivec, tajnica

Vstopnina \$ 3.

Melbourne. — Ja če bi Sydneyčanka Hedviga vedela in videla, kaj vse se godi tam v Kew, ne bi tako hvalila p. Bazilija in vse "mravljišče" okoli njega. Le spomnite se na Irak ali Iran, saj ne vem več, kje je bilo, da so obešali pred vso javnostjo nedolžne in jih puščali obešene, da so jih množice lahko videle dolge dni. Se mi zdi, da je ves svet obsojal to tiranijo. Brez sodbe, brez dokazane krivde, kar obesiti jih! Sydneyčanka Hedviga, ki je s takim navdušenjem pisala v prejšnji številki o Sloveniji v Kew, najbrž ne verjame, da se take reči godijo tudi v Kew. Brez vsake sodbe in brez očitka kakšne krivde je dal p. Bazilij obesiti tri čisto nedolžne, pa zbral je okoli sebe množico ljudi, ki so pripravljeni vse narediti, kakor on hoče, pa so gledali in odobraval obošanje nedolžnih. Tudi v Kew so jih pustili obešene, niso jih vzeli dol in jih pokopali, kot bi se za krščene spodobilo. Res je težko verjeti, da je p. Bazilij tak tiran, pa da je zraven njega še toliko drugih tiranov, ki so brez srca in brez usmiljenja do nedolžnih. Jaz sem bil v Kew en teden po tistem krutem dogodku, pa lahko pričam, da so obešenjaki še vedno bili obešeni, in potem nisem nič slišal, da bi jih bili dol vzeli, čisto nedolžne in nobenemu nobene krivice želeče — zvo-
nove. — **Pričevalec.**

Kew. — Bral sem članek v Misliah o "živem mravljišču v Kew" izpod peresa gospe Hedvige Stankovič, ki nas je nedavno obiskala. Res menda tako nekako doživlja svoj obisk več ali manj vsakdo, ki je prvič med nami. Zna ceniti, česar Melbournečani ne znamo, ker imamo vsak dan. Prav kot smo doma svoj čas znali ceniti bel kruhek, sadje in meso, tu v Avstraliji "pa ne diši tako lepo" vse to. Seveda ne, ko je sleherni dan na mizi in vsega preveč . . .

Moram ob tej priliki povedati, da sem nedavno obiskal slovenski griček, ki so ga kupili sydneyški Slovenci. Že v prvih trenutkih obiska mi je prirastel k srcu. Čestitam Akciji za dom Slovenskega društva Sydney, saj lepše nabranega denarja ne bi mogli naložiti. O, tudi Sydneyčani se imate s čim postaviti pred melbournskimi obiskovalci.

Ni še dosti v javnosti, da adelaidski Slovenci zidajo svoj Dom. Delo kar lepo napreduje. Žal mi je samo, da dvorani niso predvidevali odra, upam pa, da bi se z malo spremembo v gradnji temu dalo odpomoči. Vsekakor tudi adelaidski rojaki zaslužijo čestitke. Enako Canberrčani, ki menda tudi

niso daleč od lastne strehe. Geelongski rojaki imajo že dolgo kupljeno zemljo, z dobro voljo bi lahko začeli misliti na gradnjo. Tudi Brisbane misli na lastno središče. — Tako je marsikje kaj pokazati, ne le v Melbourne, kjer "nam vse te stvari kar Miklavž nosi", kakor nas rad podraži p. urednik . . .

Zadnji Vestnik melbournskega društva me je prijetno presenetil v novi tiskani obliki. Res bom pogrešal večbarvnih platnic, ki sem jih vselej z užitkom občudoval, a tiskani Vestnik je le napredek in res čedno delo.

Slovensko društvo je o priliki materinske proslave našim sestram poklonilo za njih trud z mladino električne odeje, za kar naj mu bo na tem mestu v imenu sester izrečena topla zahvala. (Električno topla? — Ur.) — **P. Bazilij.**

"KVINTET BLEDE"

Kew, Vic. 3101

Iščemo slovenskega fanta, ki bi se nam pridružil z igranjem trobente. Naj se nam javi na naslov:

Ivan Petelin, 29 Fernhurst Grove,
Kew, 3101.

Tel. od 7h zvečer: 86-8136

SOUTH AUSTRALIA

Port Lincoln. — To moje pisanje je namenjeno mojim staršem v Trstu. Lansko leto sem bila pri njih na obisku in sem imela s seboj naš list MISLI. Tata jih je zelo rad čital in iz njih spoznaval, kako se imamo v Avstraliji. Odločila sem se, da list naročim za moje v Trstu in sem to tudi že napravila. Tako, dragi tata in ljuba mama, bosta odslej dobivala list vsak mesec in še bolj spoznavala, kaj mislimo in počnemo mi v Avstraliji. Želim vama veselo branje in vama kar s temi vrsticami v tisku pošiljam najlepši pozdrav skupno z Brankom in Henrikom. Imejte se dobro! — **Roža Franco.**

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

TELEFON 87-3854

1. **PRISTNO STAJERSKO BUČNO OLJE** najboljše kakovosti lahko dobite:

- a) v Sydneyu pri g. R. Olipu, 65 Concur St., Woollahra, N.S.W.
- b) v Brisbanu pri g. J. Primožiču, 39 Dickenson St., Carina, Qld.

KO BOSTE NAŠE CENE PRIMERJALI S CENAMI DRUGIH FIRM, BOSTE PRAV HITRO UGOTOVILI, DA SO NAŠE CENE NAJUGODNEJŠE. TOREJ ZAKAJ NE NAROČATI BUČNO OLJE PRI NAS?

2. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Preskrbimo pravilne prevode dokumentov. Pri nas lahko naročite vozne karte vseh vrst.

ZASTOPNIK za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC.: Mrs. M. PERSIC, 704 Inkerman Rd. Caulfield, VIC. Tel. 50-5391.

PO ŠPORTNEM SVETU

V Mariboru je bil 8. maja teniški dvoboj za Davisov pokal med Jugoslavijo in Francijo. Tekme med obema ekipama so bile precej izenačene, vendar je Jugoslaviji uspelo premagati Francijo s 3:2. Igrali so za Jugoslavijo Franulović, Špear in Jovanović, rezervi sta bila Zagrepčana Ivančij in Štolrer, ekipo je treniral profesionalni igralec Nikola Pilić.

V Kranju je bil 4. maja končan tridnevni mladinski turnir v vaterpolu. Prvo mesto je zasedla ekipa kranjskega Triglava pred moštvi Jadrana in Mornarja iz Splita, pred Mladostjo iz Zagreba in Partizanom iz Beograda.

V Long Beachu v Kaliforniji je bilo sredi aprila pod pokroviteljstvom ameriške telovadne zveze tekmovanje za svetovni pokal. Tekmovalcev pa je bilo letos iz Evrope bolj malo, ker so se povsod pripravljali za evropsko prvenstvo, ki je te dni v Varšavi. Poleg domačinov so nastopili še dva Japonce, Slovenec Cerar in Finec Nissenen, ki so se v istem vrstnem redu tudi uvrstili v končni klasifikaciji.

Pri damah je zasedla 4. mesto tudi znana jugoslovanska telovadna reprezentantka Sljepica, ki pa živi sedaj v Torontu v Kanadi.

V drugi jugoslovanski — zahodni — košarkarski ligi so začeli s tekmovanjem konec aprila; v tej ligi igrajo slovenski klubi Maribor 66, ki trenutno vodi na lestvici, Domžale, Slovan iz Ljubljane in Lesonit iz Ilirske Bistrice.

Na redni skupščini Planinske zveze Slovenije so sklenili, naj bo odslej 'Dan slovenskih planincev' vsako drugo nedeljo v septembru. Pripravili bodo 3. jugoslovansko odpravo na Himalajo in prvo odpravo na Karakorum.

PONOVITE NAROČNINO!

TURISTIČNA AGENCIJA

“PUTNIK”

245 Gertrude St., Fitzroy, Vic. 3065 — Lastnik: PAUL NIKOLICH

Priporočamo se za potovanja v Slovenijo po najnižjih cenah. Urejujemo vse potniške zadeve: potne liste, vize in druge dokumente.

Pripravljamo za vsak mesec skupinska potovanja v Slovenijo in druge kraje v Jugoslaviji

Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

Priporočite nas svojim prijateljem.

Ako živite daleč od nas, vam vse uredimo po pošti.

PUTNIK ima zvezo z vsemi kraji v Jugoslaviji.

PUTNIK je edina samostojna agencija v Avstraliji.

Odrpito imamo vsak dan od 9. dop. do 6. pop. Ob sobotah od 9. do 12, ob nedeljah od 10. dop. do 2. pop.

URADNIKI: Mr. P. Nikolich, Miss Nada Nakovoj,
Miss L. Koren, Mr. R. Manevski.

Informacije po telefonu 419-1584.
Po urah 415-978 ali 44-6733.

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno
nove poročne obleke.

Odrpito vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9.-7.

Dogovorite se za čas preko telefona:
41-5978. Izven ur: 44-6733

Lastnik: P. NIKOLICH

KONJSKE DIRKE

V AVSTRALSKI SVOBODI

Mira Mar

“VSE IZMEČE ZA KONJE”, slišimo večkrat o tem ali onem Avstralcu, pa naj bo “pravi” Avstrelac ali pa eden “novih”. Če slišijo take besede nekje v Sloveniji, ne razumejo, kaj hočejo reči. Mislijo, da je reja konj v Avstraliji še vedno dobičkanosna, čeprav v resnici ni videti konja v tej deželi na cesti, samo pri konjskih dirkah še vidiš to lepo žival.

Tudi ni veliko znano, da se konjske dirke v Avstraliji ne vršijo samo na posebno prirejenih dirkališčih za denar, ampak tudi v Snowy planinah popolnoma zastoj. Pravijo, da je še danes okoli 2.500 divjih konj tam gori, pred leti jih je pa bilo še mnogo več. Dirkajo po hribih in dolinah z velikim zadovoljstvom in uživajo svobodo, kakoršne ljudje ne poznamo. Ljudem se ne razkazujejo radi, umikajo se jim v goščo ali med skale, nevarni niso ne ljudem ne živalim. Vendar jim po pravici pravimo “divji” konji, ker je že več rodov prišlo na svet v planinah in nimajo pojma o sorodnikih, ki spadajo pod lepo ime: koristne domače živali.

Ti avstralski konji niso “divji” v tistem smislu, kot ostala divjačina. Podivjani so. Podobno kot “dingo” psi. Ti konji so dobili ime “brumby” in “brumbies” za množino. Pred kakimi sto leti so avstralski kmetje poleg ovc in goveje živine redili tudi cele črede konj, ki so se pasle po obširnih planjavah. Od tam so konji uhajali v svobodo in “podivjali”. Brala sem, da se držijo na ozemlju kakih milijon akrov v hribih med NSW. in VIC. So zelo različnih pasem in barv. Kako se preživljajo?

Zelo zgodaj zjutraj gredo na pašo in se je napasejo za ves dan. Zjutraj menda zato, ker je takrat trava rosna in sočna, pa tudi zato, ker zgodaj zjutraj se še ni bati v bližini človeških obiskovalcev, ki jih konji ne marajo. Pozimi včasih močno stradajo. Pred kakimi desetimi leti je zima s snegom trajala dolgo v spomlad, na tisoče “brumbov” je poginilo in njihove kosti so še danes vidno nakopičene po grapah. Ti konji so se tudi naučili dobivati hrano in pijačo iz gozdnih dreves. Odtrgajo lubje in ližejo sok, ki ga drevesna debla izločajo. V gorah živi s konji skupaj še druga divjačina, tudi podivjani psi. Vendar se od te strani konjem ni treba bati napadov. Le tu pa tam ne zgodi, da

POZORI POZORI

Praden kupite poltrone, divane ali “couche”, pridite k nam ogledati si kvaliteto in nizke cene.

Izdelujemo jih sami, zato so naše cene za 50% odstotkov nižje kot drugod.

VIKTOR STOLFA

562 High Street, Thornbury, Vic. 3071

Tel. 44-7380

Seveda se bomo pomenili po slovensko

SLOVENSKI MIZAR

JANEZ GODINA

28 Taylor Rd., Albion Park, NSW 2527

TEL.: Albion Park 209

se priporoča za vsa mizarska in tesarska dela pri gradnji novih hiš. Tudi oskrbi popravila pri starih hišah.

Cene zares nizke. Vsa dela garantirana.

dingi naskočijo oslabelega konja in si ga privoščijo za pojedino.

Pa tudi ljudje so tem konjem vedno manj nevarni. Pred leti so jih še lovili in jih s silo udomačili, jih naučili voziti in podobno, nato so jih prodajali raznim kupcem. Takrat se je še izplačalo, v dobi avtomobilov pa komaj še kdo reče po Finžgarjevo: Konjička bom kupil . . . Le bolj za zabavo in raziskovanje se včasih kakšni Avstralsci spravijo nad te konje in dirkajo z njimi čez hribe in dole. To so dirke, o katerih ne bo nihče rekel: Vse izmeče za konje . . .

PONOVITE NAROČNINO!

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

**UNIVERSAL
RECORD CO.**

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065

Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE NAŠO RADIJSKO EMISIJO
ob ponedeljkih 9.07 zvečer na 3 XY — Mel-
bourne, val 1420.

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

PRIMBEE AUTO SMASH

Lastnika

SLAVKO IN MILENA VAVPOTIČ

Priporočata se rojakom v Wollongongu
in okolici za popravila avtomobilskih karo-
serij.

Vsa popravila solidna in po zmernih cenah
Vozila so lahko zavarovana ali nezavarovana

2 Shellharbour Rd., Primbee, N.S.W.

TEL.: 42 — 784

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIZEK

“GRANVILLE”

SMASH REPAIR”

10 Rawson Rd.

Guildford, N.S.W.

Tel. 632-4433

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi “Towing Service”

Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo

Tel.: 632-4433 — 632-0349

Tito in Kardelj sta se peljala na Gorenjsko
mimo Brezij. Videla sta množico romarjev. Kar-
delj vzdihne: Kaj naj vendar storim, da se bo ta
reč nehala? — Tito odvrne; Veš kaj, kar svojo sli-
ko obesi v cerkev, pa stavim, da ne bo nikogar več
blizu.

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

ELEKTRIČNI KONTRACTOR

ANGEL BATIČ

54 Payton St., Canley Vale, NSW.

se priporoča za vse hišne, industrijske in
trgovske električne inštalacije

Prav lahko sprejema popravila vseh
električnih gospodinjskih in drugih strojev:
likalnikov, grelcev, ventilatorjev, hladilnikov
in podobno.

Vsako delo opravljeno v zadovoljstvo
in po zmernih cenah.

TELEFON: 72 — 7335

GLAVNI AGENT ZA FIRMO "PUTNIK"

OLYMPIC EXPRESS

110 A Bathurst St., Sydney, 2000

Tel: 61-7121 ali 26-2191

PODRUŽNICA:

253 Elizabeth St., Sydney

Tel: 26-1134

★ Urejuje rezervacije za potovanje po
morju in zraku

★ Nudi možnost dolgoročnega odplače-
vanja na nizek depozit

★ Izpolnjuje obrazce za sklepanje zaka-
na, razne prošnje in tako dalje.

★ Ima na ponudbo zastopnika, ki vas
lahko obišče in vam pomaga v raznih pro-
blemih.

OBRAČAJTE SE NA NAS!

Gospod Modrijan je prišel iz gostilne in se moč
no opotekal po cesti. Srečal ga je gospod Praznik
in ga nekaj časa opazoval. Čez čas mu je rekel:
Čudno, čudno! Z vami mora biti nekaj narobe.
Meni gre vino v glavo, vam pa v noge.

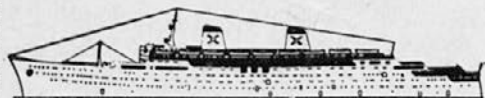
Gospod Modrijan se je ustavil in se zlobno
nasmejal. Veste, je rekel onemu, ta stvar je pač
taka. Vino ne sili tja, kjer ni prostora. Hitro naj-
de pot tja, kjer je kaj praznega. Jaz se prav nič
ne čudim, da ga vi dobivate v glavo.

NAJCENEJŠE POTOVANJE

Z ladjo: MELBOURNE — GENOVA
(izven sezone) \$ 350.00

Z letalom: skupine AVSTRALIJA — RIM
— AVSTRALIJA \$ 781.00

Z letalom: skupine AVSTRALIJA —
LJUBLJANA — AVSTRALIJA \$ 798.90

SREDI APRILA 1969

polet okoli sveta preko Amerike od \$ 783
naprej

Videli bomo: Wellington — Tahiti —
Balboa-Cristobal (Panama) — NEW YORK
— Southampton — Rotterdam — Bremsen-
haven — London — Belgijo — Luxemburg —
Italijo — Švico — Avstrijo — Nemčijo —
Francijo.

Za podrobne informacije in tiskovine:

A L M A POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vokal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002